

ПОЗОРИШТЕ

Број 46

Мај, 2022

Година 66.

www.niksicorpozoriste.me бесплатан примјерак

Нови пројекти

Боині – Боині

Дјеца сунца

Предсједнице

Укроћена јоройаг

Екселенције

Фестивали

РУТА іруїа Триїлав

МАКАДО

Интервју

Редитељ Растислав Ђопић

Театрологија

Позориште као кайишл

Садржај:

... Позориште... 1 – 40

- Умјесто уводника - ријеч уредника **1**
- Аплаузи публике – потврда доброг рада **2, 3**
- „Боинг – Боинг“ - комедија ситуације и карактера **4, 5**
- „Дјеца сунца“, вишеслојна и комплексна прича **6, 7**
- „Предсједнице“ - прича интима и политичности **8, 9**
- „Укроћена горопад“, Шекспир је цио универзум **10, 11**
- Из пера критичара **12**
- „Екселенције“, духовита драма о изгубљеним идентитетима **13, 14**
- „Покојник“ у режији Егона Савина **16**
- „Аладинова чаробна лампа“ и „20.000 миља под морем“ **17**
- „Осврни се у гњеву“, јунаци драме у тамном вилајету **18, 19**
- „Шћери моја“, драма за коју се тражи „карта више“ **20, 21**
- Звучне слике Копитовићевог хумора **22**
- „Блади мун“ гостовала у Сарајеву и Новом Саду **23**
- „Крваве свадбе“ на „Игоровим данима“ **26**
- Фестивал РУТА ГРУПА ТРИГЛАВ у Подгорици **27, 28, 29**
- МАКАДО – фестивал камерних драмских остварења **30, 31**
- Интервју: Растислав Ћопић редитељ **32, 33, 34, 35**
- Јавно читање савремене црногорске драме на сцени „Студио“ (ЦНП) **36**
- ЦНП: Конкурс за савремени домаћи драмски текст **37**
- Никшићко позориште - Споразум о сарадњи **38**
- Зетски дом - Споразум о институционалној сарадњи **38**
- Свјетски дан позоришта - позориште је умјетност искуства **39, 40**
- Свјетски дан позоришта за дјецу и младе - „поведите дијете данас у позориште“ **41**
- „Зетски дом“ - корак на путу европске конвенције **42**

... Импресум ...

Позоришни савјет:

Миомир Бели Ковачевић
(предсједник)
Миодраг Бато Самарџић
Ратко Раичевић
Зоран Маловић
Вељко Дендић

Директор:

Радинко Крулановић

Умјетнички директор:

Јанко Јелић

Уредница:

Славојка Маројевић

Дизајн и графички прелом:

Весна Сушић

Техничка припрема текстова:

Весна Вукићевић
Анка Томић

Фотографија насловнице:

Милош Звицер

... Театрологија ... 43

- Промовисана књига есеја Јанка Љумовића **43**

... Биљежимо“ 44 – 45

- Мелодрама о Данилу Кишу **44**
- Едукација о умјетности глумачке игре **45**

... Култура сјећања ... 46

- Гојко Бурзановић (1950 – 2022) **46**

... Филм ... 47 – 48

- Завршено снимање филма „Сирин“ **47**
- О стратешком развоју филмске индустрије **48**

... Умјесто уводника - ријеч уредника ...

Позориште је простор једнакости

Професор и оснивач Московске школе драмских умјетности **Анатолиј Васиљев** у поруци за Свјетски дан позоришта 2016. године подсетио је на цивилизацијску снагу, моћ и улогу позоришта. Тај познати теоретичар драмске умјетности из Русије истакао је да је позориште постојало и да ће заувјек остати, јер је потребно свима. Васиљев је тај став појаснио констатацијом да **позориште може да каже све. И како богови на небу живе, и како зашвореници чаме у шамници, и како сираси подиже, и како љубав несјаје, и како нам добри људи не шребају, и како влада обмана, и како људи живе у сивановима, а дјеца – у избјегличким камповима, и како се враћају у пустињу, и како се расијају са најближима, позориште може да говори о свему шоме**". Као научник, Васиљев закључује да нам само једно позориште није потребно, а то је **„позориште политичких игара, политичко позориште мишоловки, позориште политичара, позориште политике. Позориште дневног шера – појединачног и колективног, позориште лешева и позориште крви на шрговима и улицама у главним градовима и у унутрашњости, између религија и етничких група**.

Шест година касније (2022), истим поводом, на позив Међународног позоришног института (ИТИ), огласио се са другог краја планете **Питер Селарс**, амерички оперски и позоришни редитељ. Афирмишући улогу и значај театарске умјетности, он је написао да је позориште мјесто гдје једино **можемо пронаћи језик, покреће и слике које би нам могле омогућиши да спознамо дубинске промјене и расколе које доживљавамо**". Због тога Селарс, позориште доживљава као умјетност искуства. Умјетност која нас може окупити. За Селарса, позориште је **сшварње просшора једнакости на Земљи између људи,**

богова, биљака, животиња, капљица кише, суза и препорода. Просшор једнакости и дубинског слушања освијелиће скривена љепотиа коју у животи одржава дубока међуигра опасности, спокоја, мудрости, дјеловања и сшрпљења.

Позориште се и етимолошки дефинише као „мјесто виђења“. Мјесто коме су суштински потребни људи са игром и маштом и гдје доминирају дијалог и одсутност мржње. **Човјек као слојевито биће**, цијени др Олга Војичић Коматина, **које да би се оспољило позитивно, мора бити ошворено ка Другом човјеку. Горопадна природа може се крошшиши ошвореношћу, суочавањем са собом и другима, спознајом о себи и свијету. Сви крошшимо горопад у себи и горопадности у другима. Екштремности крођења је негирање другог и негирање себе ишворемено. Равношежа, а не фанатизам у односу према другом човјеку, јесу и јесте мјера свега.** Катарзу те врсте, човјек једино може доживјети у позоришту, у сусрету са собом и другима. Тако је од античке Грчке до данас. Тај значај драмске умјетности, поред естетике, добро је познат умјетницима који је стварају. Због њих, посебно оних у Црној Гори, постоји часопис „Позориште“. У овом броју биљежимо инсценирана драмска дјела у другој половини сезоне 2021/2022. Драмским дјелима дати су нови облици, без обзира да ли се радило о Шекспировим или насловима савременика.

У сусрет неким новим причама са црногорских сцена, ми Вас чекамо на истој старој адреси: **Никшићко позориште; Трг Саве Ковачевића, бр. 5.** „Позориште“ је отворено.

Славојка Маројевић

nicksickopozoriste.id@gmail.com

Репертоар Никшићког позоришта са новим садржајима

Позориште

Аплаузи публике – потврда доброг рада

Пише:
Јанко Јелић

Никшићко позориште је у првој половини 2022. године наставило да проширује репертоар новим садржајима из сопствене продукције, као и извођењем представа из продукције еминентних позоришних кућа из земље и иностранства

Представа која је, послије дуге паузе, прва изашла из продукције Никшићког позоришта, био је комад **„Осврни се у гњеву“**, по тексту **Џона Озборна** и, у режији **Југа Ђорђевића**. Премијера ове представе је одиграна крајем новембра 2021. године, али је пуни замах доживјела новим извођењима на никшићкој сцени, али и наступима у ЦНП-у и у центрима културе у:

Котору, Даниловграду, Пљевљима, Беранама и Колашину. Успјех и пажња коју је завриједио тај комад подстакли су нас да не стајемо на пољу продукције, па смо у марту кренули са новим продукцијским пројектом заснованим на идеји да се послије класичне драме на нашој сцени постави нова комедија. Избор је пао на надалеко познати текст **„Боинг Боинг“** француског писца **Марка Камолетија**. Режија је повјерена младом редитељу **Растиславу Ђопићу**, а основу глумачке екипе су чинили глумци Никшићког позоришта. „Боинг Боинг“ је већ на премијери био прихваћен овацијама публике и пропраћен афирмативно кроз медије, те смо добили позиве за играње на сценама у Црној Гори. Посебно вриједи истаћи да је ова наша представа пробу-

„Осврни се у гњеву“, Џона Озборна, у режији Југа Ђорђевића / премијера 20. децембар 2021. године

„Боинг – Боинг“, Марка Камолетија, у режији Растка Ђонића / премијера 19. мај 2022. године

дила велико интересовање пљеваљске публике па је заказан нови наступ у том граду.

Успјех ове представе се огледа и у томе што су убрзо услиједили позиви за турнеју по Србији која ће тек услиједити и у којој ћемо, између осталог, бити гости на позоришним фестивалима у Крагујевцу на „Јоакимфесту“ и у Зајечару на „Данима Зорана Радмиловића“.

Упоредо са припремом и радом на својим представама, Никшићко позориште је угостило бројне позоришне ствараоце и њихове представе међу којима се посебно истичу представа „Искушење“ из Шабачког позоришта и позоришна ревија коју смо организовали крајем априла са продукцијском кућом Бео арт из Београда. У оквиру те ревије смо угостили најпознатија глумачка имена, између осталих: Бранка Цвејића, Мирјану Карановић, Катарину Радивојевић, Ану Франић и Бранислава Јерковића. Имали смо посебан ужитак да на нашој сцени гледамо Небојшу Дугалића и Петра Божовића кроз њихове ауторске пројекте, као и представу „Дјеца сунца“ из продукције ЦНП-а из Подгорице.

У оквиру програма намијењених дјечи, током другог дијела сезоне 2021/2022, смо мјесечно имали најмање по једну представу за дјецу.

Наши програми су у претходном полугодишњем

периоду посебно обухваћени филмским премијерама домаћих аутора. У фебруару, у нашој сали приказивани су филмови: „Елегија ловора“ Душана Касалице, „Златни дечко“ Огњена Јанковића, „Мрак“ Душана Милића и „Било једном у Србији“ Лазара Ристовског. Филмске програме су употпунили и изазвали посебно интересовање „Дани шведског филма“ и документарца Бранислава Илића „Свети Василије Острошки сведок васкрсења“.

Свему овоме треба додати да смо били отворени за бројне музичке, ликовне и књижевне програме, као и за младе ствараоце из Никшића који ће тек стећи пуну умјетничку афирмацију.

Посебно нам је задовољство што се можемо похвалити изузетном сарадњом са локалним властима и привредницима из Никшића од којих добијамо помоћ и подршку, као и добром посјетом никшићке публике, али и публике која нам је за поједине представе долазила и из других градова. У посјети и у аплаузима смо наишли на најбољу и најзначајнију потврду да смо добро радили, али и подстрек и обавезу да радимо још више и боље. Свакако да ћемо наставити.

(Аутор текста је умјетнички директор Никшићког позоришта)

Премијера водвиља „Боинг – Боинг“ обиљежила сезону

Комедија ситуације и карактера

Ауторски тим и глумачки ансамбл својом естетиком потврдили су снагу и моћ драмске умјетности која, поред катарзе, човјеку доноси: радост, смијех и љепоту игре - ону љепшу страну живота која нам је и те како потребна у овим турбулентним временима.

Никшићко позориште је успешним премијерним извођењем комедије „**Боинг – Боинг**“, познатог француског писца **Марка Камелотија**, почетком маја обиљежило позоришну сезону не само сопствене, већ и црногорске позоришне продукције, имајући у виду да се тај комедиографски поджанр није дуго инсценирао у овдашњим позориштима.

„Боинг – Боинг“ поред катарзе доноси: радост, смијех и љепоту игре

Ауторски тим и глумачки ансамбл у потпуности су одговорили задацима и својим естетикама. Потврдили су снагу и моћ драмске умјетности, која поред катарзе, човјеку доноси: радост, смијех и љепоту игре - ону љепшу страну живота која

нам је и те како потребна у овим турбулентним временима. Та тврдња апострофирана је у продуцентској најави овог позоришног дјела, а атмосфера на премијери показала је да је позориште мјесто које нас зближава и из кога излазимо са жељом да му се поново вратимо.

Ова инсценација прецизно написаног текста француског комедиографа Камелотија, чија је драмска радња обogaћена забавном интригом, публику је из сцене у сцену водила кроз смијех, који је на крају кулминирао вишеминутним, бурним аплаузом и враћањем глумаца на бис.

Камелотијев водвиљ, који је до сада на познатим свјетским сценама имао око двије стотине инсценација, у рукопису редитеља **Растислава Ћопића** није одрађен као класичан музичко - сценски комад, какав је по дефиницији тај жанр. Редитељска концепција овог пута, публици је доминантно понудила комедију ситуације. Прецизна глумачка игра упакована у брзе сцене и реплике на моменте има и елементе комедије карактера. Избор музике прошлости само најављује те поджанрове комедије, у чијем је основу водвиљ. Тако осмишљена концепција, младом редитељу Ћопићу, којем је ово прва режија по завршетку студија, отворила је пут ка колективном – тимском раду, које свако добро позоришно дјело у себи неминовно и носи. То потврђују, без изузетка, сви сегменти овог сценског дјела.

Глумачки ансамбл Никшићког позоришта: **Стеван Вуковић, Јован Кривокапић, Гордана Мићуновић, Маја Стојановић, Никола Васиљевић**, потпомогнут глумицом ЦНП-а **Жаном Гардашевић Булатовић** бриљантно су ишчитали текст и изнијели повјерене улоге. Ријетко се дешава, али овог пута, глумци су успјели да на премијери дотакну ону свилену – црвену нит, која се углавном постиже тек у каснијим пост-продуцентским извођењима. Својим умијећима, показали су како се игра комедија. Успјешно су водили игру, не само кроз реплике, већ су гегом и мимиком показали да су током процеса добро ишчитали комад и стварање тјелесног живота улога. Софистицирано су изнијели лепезу приче

Фото: Милош Звицер

Дејтаљ са премијере: Јован Кривокајић и Маја Стојановић

из живота једног Парижанина који манипулацијама компликује не само свој, већ и животе других људи, до којих му је само наизглед стало. На сцену су вјешто градирали причу, поентирајући је у заплету, али и у самом крају. Ту глумачку виртуозност препознала је публика, награђујући их смијехом и салвом аплауза након завршених сцена и на поклону.

Но, како је позоришна умјетност колективни чин, глумачка вјештина не би била тако упечатљива без умијећа осталих чланова ауторског тима.

Драматуршка интервенција **Исидоре Милосављевић** минуциозно је испоштовала пишчеву драмску радњу, али је и вјешто надоградила изворни текст, дискурсом о социјалној неједнакости.

Ликовност представе до филигрантских детаља

подређена је сценској радњи, тако да ни један детаљ на сцени није сувишан. Напротив! Сценографија **Весне Сушић** даје посебан печат овом комаду, јер њена рјешења надопуњују динамичност игре и визуелни идентитет комада. Сва врата, застори и друга сценографска рјешења, као и реквизити оправдавају радњу у свим детаљима, тако да видно доприносе општем утиску о представи, односно импресији о оживљеном драмском тексту.

Причу која се догађа у Паризу, у стану главног јунака *Бернара* који је истовремено вјерен за три жене, стјуардесе различитих националности (Американка, Њемица и Францускиња) запослене у иностраним компанијама, такође је допуњена естетиком костима **Иване Ристић**. Ради се о брижљиво одабраном колориту, који је у потпуности у служби тих ликова и ситуација у којима се налазе. Ликовној естетици допринос су дале:

Фото: Милош Звицер

Никола Васиљевић, Стеван Вуковић, Јован Кривокајић с' лијева на десно.

шминкерка **Лидија Радовић** и фризерке **Милица Баровић** и **Данијела Стаматовић**.

О продуцентским пословима значајки бринула се **Милица Бурић**, која је поред ауторског тима и глумца, током проба, окупљала и уиграну техничку екипу и пратеће службе Никшићког позоришта које су биле на нивоу задатог.

У постпродуцентски успјех водвиља „Боинг – Боинг“, након бриљантне премијере, не треба сумњати, већ напротив - очекивати скоре позиве за гостовања на сценама у Црној Гори или региону и фестивалске наступе, јер ово сценско дјело завређује пажњу шире публике, критике и јавности.

Славојка Маројевић

Црногорско народно позориште: „Дјеца сунца“

Вишеслојна и комплексна прича

Јована Томић: *Моја тежња је била да „Дјецу сунца“ проблематизујем са свим врлинама и манама.*

Представа **Црногорског народног позоришта** (ЦНП) **„Дјеца сунца“**, настала по истоименом дјелу **Максима Горког**, у режији **Јоване Томић** премијерно је изведена на Великој сцени националног Театра почетком априла.

Адаптацију текста потписују **Димитрије Коканов** и **Јована Томић**. Сценографкиња је **Јасми-**

расмишљање и ни једна слика не служи забави. Колико ће ова потресна прича имати исте (премијерне) ефекте зависи, наравно и од датих друштвених околности, које се и не мијењају тако брзо, а ни лако. Због тога је продукција увјерена у успех ове приче, која ће већ на почетку сценског живота - у априлу имати још три извођења на матичној сцени и прво гостовање (почетак јуна) у Никшићком позоришту.

Комад има јасну алузију на данашње вријеме. Горки је ово дјело написао подстакнут догађајем - епидемијом колере у Русији 1862, указујући на „готово аутистичан однос привилегованог слоја људи, који несвјесни свијета око себе, обесправљених и угњетених, живе свој живот не видећи своју неминовну пропаст“. И док се свијет ван четири зида руши под притиском друштвених немира изазваних енормним друштвеним и економским разликама, а подстакнутих епидемијом, „Дјеца сунца“ рјешавају своје јаде - неизвратљиве љубави и одбијају да виде што се око њих дешава.

Представа је вишеслојна и комплексна. Она не износи један конкретан став, већ покреће одређена питања која трасирају пут ка „заједничком осјећању појединца у турбулентном политичком и историјском тренутку у којем се налазимо“. То је и била намјера редитељке Јоване Томић.

Смајрам да је јако џешко изаћи из комфор зоне. Са ње сјране саосјећам са ликовима, који су у својој шкољки, и из које џешко могу да изађу. То би џребало да буде задајак сваког од нас, иако је џешко џо посјићи, погођено када смо у џом неком „грађанском“ слоју. Моја џежња је била да „Дјецу сунца“ проблематизујем са свим врлинама и манама, јер смо џо сјварно ми, и њихова борба је за сјја џешка, објаснила је на премијери редитељка Томић свој рукопис.

Глумац **Мишо Обрадовић** коме је повјерена улога *Пројасова* навео је да је највећи пораз и трагика када је људима као што је тај научник, са великим идејама и мислима које освјетљавају, њихова реализација и дјеловање узалудно.

„Дјеца сунца“ у режији Јоване Томић

на **Холбус**, костимографкиња **Селена Орб**, асистенткиња костимографкиње **Гордана Булатовић**, композитор **Лука Мејџор**, кореограф **Игор Коруга**, а извршна продуценткиња **Јања Ражнатовић**.

У представи играју: **Миливоје Мишо Обрадовић**, **Сања Вујисић**, **Вања Јовићевић**, **Славко Калезић**. **Стефан Вуковић**, **Лара Драговић**, **Оливера Вуковић**, **Лазар Драгојевић**, **Јован Дабовић** и **Мирјана Спајић**.

Публика је на премијери била одушевљена овим сценским остварењем које са собом носи безброј порука. Представа, гледаоца тјера на

То нам звучи познато. Сви смо пуни идеја и великих прича, али нам фали реализације. Чудно је све то... За идеју се треба жртовати, а сви ми бисмо да будемо социјално на некој журци. У овом комаду ништа се друго не дешава осим што се, као и ми, бави животом, емоцијама, неким малим приземним илузијама, и у томе пролази најживот. Волио бих да

„Дјеца сунца“ о стању духа немира и хистерије

Максим Горки је „Дјецу сунца“ написао 1905. године док је био у затвору, у Петропавловској тврђави у Санкт Петербургу, због подршке демонстрантима. Радња је смјештена у 1862. годину у доба епидемије колере. Овај комад, који је жанровски и драма и мелодрама и црна комедија, ширења однос грађанске класе, на челу са научником, хемичарем Прохасовим, спрам болести која се нагло шири, и радничке класе која је најизложенија опасости. Дјело одражава стање духа масовних немира и хистерије у времену када је написано.

ову представу посматрамо више као повод за разговор о друштвеној заједници. Ми ћемо бити некад бољи, некад лошији, али кад играмо овакве ствари које носе озбиљне теме, мислим да је важније да не останемо на дескриптивном нивоу. Умјешност је ту, да је као плод људског духа треба кушати... узмиће све што вам треба... ми смо то само изнијели. Не могу се те ствари измјерити. Дајте да разговарамо о томе, поручио је Обрадовић.

Сличне утиске дијели и његова колегиница Сања Вујисић наводећи да у овој причи, у плејади њених ликова, можемо да пронађемо себе.

Највише сам била сконцентрисана на свој лик, на оно што сам ја тумачила, а то је била Лиза. Била ми је занимљива њена дефиниција да је болесна, јер ја нисам сматрала да она има било какву дијагнозу. Пронашла сам неку ниш између мене и ње, како бих могла да изне-

Комад има јасну алузију на данашње вријеме

сем ту улогу и да се саживим са њом, појаснила је Вујисић.

Глумица Лара Драговић (Меланија) сликовито је објаснила лик који је тумачила.

Смрт Меланијиног браћа је тренутак када она доживљава преображај. До тада, као и већина жена у неком тренутку је залуђена мушкарцем и не бира средстава и не размишља о посљедицама. После смрти браћа, схвата да су сви заправо јако себични, и доживљава катарзу, мијења се, истакла је Драговић.

С. Маројевић

Краљевско позориште „Зетски дом“: „Предсједнице“ у режији Радмиле Војводић

Прича интиме и политичности

Радмила Војводић: „Предсједнице“ су **ири оовремене жене које иосмаијрамо кроз образац вулгарне идеологизације женске судбине иреко мушкарца.**

Представа „Предсједнице“, коју је према тексту **Вернера Шваба** режирала црногорска редитељка **Радмила Војводић**, премијерно је изведена почетком марта у Краљевском позоришту „Зетски дом“. Улоге тумаче: **Нада Вукчевић, Ана Вучковић и Јелена Лабан**. Задовољна атмосфером на премијери, редитељка Војводић нагласила је да је представа успјела да успостави комуникацију са публиком.

Имали смо велико задовољство у иом цијелом ироцесу, заишварањем нашег микрокосмоса у иеаиру и ио ко зна који иуи, уираво кроз иај

омаж иеаиру се и рађала иредсиава. Рађало се ио лудило игре и вјерујем да ће иредсиава у иом смислу комуницираи и ирајаи иред иубликом, поручила је Војводић. Она је истакла да је драма писана поодавно, те да представља један омаж театру апсурда.

Предсиава има и иричу инииме, драму инииме, иолиичности, каиасирофичности али има и неку урнебесну засмијаности, и иај иакозвани аборирани смијех, који изазивају ие црне комедије, рекла је Војводић. „Предсједнице“, како је додала, три су оовремене жене које посматрамо кроз образац вулгарне идеологизације женске судбине преко мушкарца.

Исио иако и као гњевни женски иролеиеријаи без ирограма, уиркос, или цинично уиркос, досиигнућима феминизма. Посмаијрамо их неминовно кроз ойцене рецидиве друишва у којем живимо, дакле иолиизације, иолиизоване сишварности, есирадизоване и иаблоидизирани свакодневице и њених

Швабов иекси ирви иуи на сцени „Зетског дома“

Фото: „Зетски дом“

Добра комуникација са публиком

ауџориџеџа, односно квази-ауџориџеџа, кроз нову религиозносџ и морално лицемјерје. Није нам, нажалосџ, недосџајало инсџирације, ни у нашој свакодневици, ни везано за ове џиџорескне каракџере, ове женске креаџуре овог жанра, ни џоводом ове џараболе друџштва коју џексџ носи. Трагали смо на џерену саџиричног, џародијског, како досџићи и засмијаносџ и џодругљивосџ, али осџаџи озбиљан. Трагали смо на џој џериџорији муџиране фарсе или, усудила бих се рећи, за једним кемџ моралиџеџом или његовим сџецифичним, каџарзичним дејсџвом, појаснила је редитељка Војводић.

Умјетничка директорица „Зетског дома“, **Лидија Дедовић** оцијенила је да су „Предсједнице“ храбар осврт на тему жена.

Вернер Шваб је сџецифичног, луцидног, храброг и бескомрџомисног џера, који је у свом краџком а џлодном оџусу сџварао џексџове који су забиљежени у исџорији лиџераџуре. Тексџ „Предсједнице“ једног мушког џисца јако је занимљив због џога џџо оџвара разне џроблемаџике, а џрије свега како осџаџи и биџи срећан данас у времену које је џуно кризе и ра-

зних ексџрема у идеолошком, џолиџичком, религиозном, духовном, емоџивном, инџимном смислу, како џе жене, мале жене из најнижих слојева џроговарају о великим џемама које би џребало да занимају укуџну џублику Црне Горе, а и шире, нагласила је Дедовић.

Директор Краљевског позоришта „Зетски дом“ **Илија Суботић** подсјетио је да је Швабов опус за вријеме његовог кратког живота био веома богат, те да Позориште са Цетиња први пут поставља дјело аустријског ствараоца, у увјерењу да ће представа имати дуг живот на матичној сцени и гостовањима.

Радујемо се редитељском читању госпође Војводић, њеном поновном раду у Зетском дому, при чему не заборављамо њен дугогодишњи, готово тродеценијски допринос развоју и унапређењу најстаријег државног театра на бројним пољима – почев од представе „Принцеза Ксенија од Црне Горе – изгнаничка тугованка дома Петровића“, којом је те '94. године поново оживио и заживио „Зетски дом“, истакао је Суботић.

Краљевско џозоришџе „Зетски дом“

Градско позориште: „Укроћена горопад“ у режији Дејана Пројковског

Позориште

Шекспир је ЦИО УНИВЕРЗУМ

„Укроћена горопад“, дејал са премијере почетком фебруара

Дејан Пројковски: *Шекспир је цио универзум који сам по себи садржи све одговоре на прошлост, дилеме и питања садашњости и пројекције будућности.*

Представа „Укроћена горопад“ по тексту **Вилијема Шекспира**, у продукцији **Градског позоришта из Подгорице**, премијерно је изведена у Великој сали Културно-информативног центра „Будо Томовић“ почетком фебруара. Три вечери заредом, око 1500 гледалаца уживало је у још једном, изузетно захтјевном ујетничком појекту ове театарске куће.

Комад је режирао и адаптирао познати македонски и европски редитељ **Дејан Пројковски**. Драматургију потписује **Драгана Трипковић**, сценографију **Валентин Светозарев**, музику **Горан Трајкоски** и костимографију **Катарина Вукчевић**. За сценски покрет и кореографију задужена је **Тамара Вујошевић Мандић**, а за лектуру **Радован Кнежевић**. Улоге тумаче: **Лазар**

Драгојевић, Милица Мајкић, Павле Богојевић, Вања Јовићевић, Омар Бајрамспахић, Павле Поповић, Стефан Вуковић, Божидар Зубер, Горан Славић, Немања Тодоровић, Вукан Пејовић, Лара Драговић и Татјана Торбица.

„Укроћена горопад“ је дрско продукционо и значењско читање Шекспира које у први план ставља младу поставу **Градског позоришта која не признаје клишеје и конвенције**. Вођени **Дејаном Пројковским** и његовом „поетичком лиценцом“ **направили смо представу која је међаш нове продукције Градског позоришта**, записао је директор Градског позоришта **Стеван Копривица**.

У савременој социолингвистици имамо двије ријечи које се користе - **једна је препознавање, а друга је изазов**. Донедавно смо по нечему били препознати или смо препознавали не-што, а ријеч изазов се сада користи и за добре и лоше ситуације. **Ја ћу злоупотребити ове термине и рећи да смо ми препознали Шекспира као савременог писца, репертоарском одредницом ујетничког директора Душана Ковачевића и његовом сарадњом са Дејаном**

Пројковским, а што се тиче изазова, ово јесте био прави изазов за нашу кућу јер по свим елементима позоришног језика припада „А“ продукцији. Због тога се може учинити да је ово превелики залагај за Градско позориште, али ми се не слажемо са тиме. Чињеница је да је Градско позориште овим комадом у први план ставило најмлађи кадар, на челу са Лазаром Драгојевићем и Милицом Мајкић, који су гости позоришта, што наставља традицију бриге о младом глумачком кадру, без обзира да ли припада сталном ансамблу или не, рекао је Стеван Копривица директор Градског позоришта Подгорица на ПРЕС конференцији.

Овим пројектом Градско позориште подиже љествицу репертоарског и продукцијског формирања у озбиљан театар регионаних и европских размјера. Након двадесет година Шекспир на сцени Градског позоришта значи не само значајан наслов, него и првенствено умјетничко сазријевање

подмлађеног ансамбла и саме институције, а све захваљујући сјајном ауторском тиму предвођеном мајсторском палицом искусног редитеља Дејана Пројковског. Ова представа ће засигурно промовисати нова, перспективна глумачка имена на нашој сцени, казао је умјетнички директор Градског позоришта Душан Ковачевић.

Шекспир је цио универзум који сам по себи садржи све одговоре на прошлост, дилеме и питања садашњости и пророчанства будућности. Текст „Укроћена горопад“ написан је у доба касне ренесансе, али удахњује нашу модерност кроз теме и проблеме драме, које су заправо саставни дио и наших живота. Комад је данас посебно актуелан јер се доводи у питање род. Шекспир нас увијек враћа на извор основних принципа људског бића. Али ми нећемо ништа рећи на нашу тему, ако не поставимо питање: да ли постоји специфични женски смисао, који се разликује од мушког?

Редитељ Пројковски: „Шекспир је цио универзум“

И ако је тако, може ли се очекивати да се женски смисао пронађе у мушком свијету? Као редитељ сам имао искуства са психолошким сјенчењима женских ликова. Чини ми се да су женски ликови увијек психолошки тананије осјенчени него мушки; женски смисао мени личи на харфу, а мушки на гитару, број жица је различит. Тиме не желим дати предност женама пред мушкарцима у смислу сензибилитета, јер ја знам да је још од учења о анимусу и аниме уобичајено да се тако говори. Наш задатак у позоришту је да рушимо стереотипе о мушком и женском, истакао је редитељ Дејан Пројковски.

Сви који се у животу баве позориштем трагају за његовом дефиницијом и онда се увијек вратимо на Шекспира - да је позориште игра. Сваки повратак Шекспиру повратак је у извор позоришта, јер све што знамо о позоришту потиче од њега, због чега он представља можда највећи позоришни тестамент, али и изазов. „Укроћена горопад“ је текст који у драматуршкој основи говори како укротити другог, а наша представа отвара ту униве-рзалност у смислу да је то борба између мушког и женског пола. Оно што је кључно у

се бавите драматургијом и режијом овог пи-сца. Вођени тим принципом у овом комаду смо се бавили управо оним што су ствари које се тичу и других појмова и онога како глумац комуницира са публиком у самом концепту драме и самом жанру комедије. Треба имати куражи поставити овако комплексну причу што је била обавезујућа ситуација за нас, али и дилеме које Шекспир пружа као драмски писац, а које смо успјели да ријешимо током процеса, појаснила је Драгана Трипковић драматургију овог комада.

„Укроћена горопад“ није материјал за по-

Око 1500 гледалаца уживало на премијери

стдрамски театар, зато што се принцип мимезиса у овом Шекспировом комаду апсолутно примјењује, и све је опонашање и подражавање, па чак невербални или паравербални знакови у представи имају веома утемељену симболичку употребљивост. Заводљива и магична игра којом овај маестрални писац влада, објашњава и гледаоцу и глумцу готово исте ствари: суштину и љепоту позоришне умјетности. Садашњост Шекспира тумачи кроз повезана схватања свијета и начина на који функционише, кроз његове поетичке ставове и елементе којима је наша збиља затрпана. Тако смо и у овом комаду постављали питања како садашњост подноси Шекспира и да ли су метапоетички дјелови његових комедија, трагедија, његових сонета, окупљени око констатације да је Шекспир писац који је све написао, написала је драматуршкиња Драгана Трипковић.

Градско позориште Подгорица

Публика на премијери

овој представи је да једна позоришна трупа долази да игра „Укроћену горопад“. У основи је прича о позоришној визији и гдје се налази реалност, да ли је на сцени или у публици, што одражава велику Шекспирову тему о сну и реалности. ... Метатеатралност код Шекспира је један од основних принципа и ви никада не можете бити тотално у театру и када

Укротити горопад у себи или другима? Бити или не бити Човјек?

Пише:
доц. др Олга
Војичић
Коматина

... ових дана смо свјedoци да је нарушен стари, а изграђен нови хоризонт перцепције, створена је интригантна и врло провокативна илузија живота на даскама које живот значе. Податак да је представу гледало и у њој уживало око хиљаду и петсто гледалаца у року од три дана, довољно говори о томе какав је несвакидашњи спектакл приређен.

Функција комедиографског жанра је да насмије публику, да прикаже недостатке одређеног времена и друштва у њему, те да постави важна питања суштине егзистенције и међуљудских односа. Комедија је парабла стварности и алегија о Човјеку и трајању. А када позоришна представа која је по жанровској одређености комедија, превазиђе све то и унесе нову живост, ведрину, забаву и поуку, онда је то не само нарушени и помјерени хоризонт очекивања, већ је у питању нова креација, нова текстуалност, ново читање и тумачење, нов угођај и естетска емоција. Представа „Укроћена горопад“ је реинтерпретација Шекспировог текста први пут објављеног 1594. године. Елементи плаутовске комедије добрано се осјећају јер је Шекспир овдје приказао комичне сцене из градског живота, ситуације са којима се могу идентификовати сви који су уживаоци у комедији. Ренесансна комедија је блиска човјеку и његовом духовном сазријевању које је доживјело своју преминацију коначно у доба ренесансе, а након десетовјековног потирања личности. Дакле, ренесансни човјек проговара свим аспектима своје личности, а подражавајући такву тачку гледишта и транспарентно и умјетнички снажно уносећи личну ноту у све што је предмет сцене, глумци представе „Укроћена горопад“, проговорили су свим вишеструкостима својих талената, глумачким зборњем, плесом, пјесмом, игром и сваковрсном перформативношћу.

Како рекосмо, ових дана смо свјedoци да је нарушен стари, а изграђен нови хоризонт перцепције, створена је интригантна и врло провокативна илузија живота на даскама које живот значе. Податак да је представу

гледало и у њој уживало око хиљаду и петсто гледалаца у року од три дана, довољно говори о томе какав је несвакидашњи спектакл приређен. Према ријечима проф. др Весне Вукићевић Јанковић (Филолошки факултет, Никшић), овдје се спојила ренесансна цитатност и масовна култура. Шекспир јесте идејни творац пројекта, но, целокупна екипа изградила је палимпсест у којем се не потиरे првотни текст, али се надограђује и прилагођава садашњем тренутку, чинећи драмску радњу интензивнијом, врцавијом, разумљивијом и смјелијом, а идејну поруку, самим тим, претварајући у нешто увијек актуелно, свевремено, наднационално и дубоко хумано. Елементи балканске културе који су тексту присаједињени кроз препознатљиву масмедиаологију, реп, панк, рок и поп музику, разноврсне говорне чинове (експресиве, комисије, декларативе, асертивне, особито директиве), дате и кроз перлокутивну и илокутивну атмосферу, у континуитету се прожимају кроз изворно Шекспиров текст, и тако врше двојаку функцију – наглашавају отварање човјека ка својим слабостима и манама, што је Шекспирова димензија поруке, и приближавају виолентног Динарца себи казујући му да је човјек слојевито биће које да би се ослобило позитивно, мора бити отворено ка Другом човјеку. Горопадна природа може се укротити отвореношћу, суочавањем са собом и другима, спознајом о себи и свијету. Сви кротимо горопад у себи и горопадно у другима. Екстремност кроћења је негирање другог и негирање себе истовремено. Равнотежа, а не фанатизам у односу према другом човјеку, јесу и јесте мјера свега, поручује ова невјероватна представа.

Изуетна екипа је откривајући општечовјечанске архетипове приказала и стереотипове као искључиве, а не пожељне видове понашања, и понудила широку слику човјекових могућности у овој нарасе надахнутој и димачној сценичности. За комплетну екста-зу уживања захваљујемо свима из следећег пописа: редитељ Дејан Пројковски, драматургија Драгана Трипковић, сценографија Валентин Светозаров, музика Горан Трајковски, костимографија Катарина Вукчевић, сценски покрет и кореографија Тамара Вујошевић Мандић, лектура Рдаован Кнежевић, улоге – Лазар Драгојевић, Милица Мајкић, Павле Богојевић, Вања Јовићевић, Омар Бајрамспахић, Павле Поповић, Стефан Вуковић, Божидар Зубер, Горан Славић, Немања Тодоровић, Вукан Пејовић, Лара Драговић и Татјана Торбица.

КИЦ „Будо Томовић“: „Екселенције“, Обрада Ненезића

Духовита драма о изгубљеним идентитетима

Вера Шошкић, тон Владан Пићурић, а свјетло Дражен Милић.

Овај нови рукопис Ненезића бави се многим темама, од крађе идентитета, нереалних амбиција, отуђења, до веома актуелног проблема бијеле куге.

Духовита драма „Екселенције“ је прича о изгубљеним идентитетима. Међутим, у овој духовитој драми нико не тјера јунаке да изгубе свој идентитет, осим њихових несувислих амбиција и апетита за успјехом, који им се чини надобхват руке... Али, не знају да је сваки успјех веома далек сваком иоле нормалном човјеку (јер нормалан човјек своју животну трку почиње од нуле... са старта – а онај други са циља, и трчи свој живот уназад). И тај га успјех чини још обичнијим и нормалнијим, за разлику од оног који успјех купује и остварује преко ноћи. Такође, „Екселенције“ су прича о потрази за тим изгубљеним идентитетом. Али, кад непливач скочи у море за бисерном шкољком, или у ријеку за груменом злата, то благо га неће научити да плива и да спаси своју луду главу. Управо у том вакуму, тој борби за голи живот, налази се духовитост овог комада, који није пристojно назвати комедијом, јер се, између осталог, доминантно бави и бијелом кугом, појаснио је Ненезић, аутор овог комада.

„Екселенције“ припадају савременом драмском позоришту, по свим својим елементима, али је Ненезић редитељским поступком урадио деконструкцију ликова, па и драматургије.

Гледалац гледа представу у представи. Много пута сам поновио да комедије у историји театра никад нијесу патиле од оригиналности приче (јер су духовита и комедиографска средства ограничена и недовољно истражена, иако живимо и дјеламо у XXI вијеку) али су и те како патиле од новог читања. Зато у драматуршком смислу можемо рећи да су „Екселенције“ мотивисане неким дјелима великих мајстора

Обрада Ненезић: **Данас, имамо много људи на медијској сцени који себи дају нека права која, дефинитивно, не заслужују, почев од анонимних до јавних коментатора, који су стручњаци за све и свашта. „Екселенције“ се баве тим људима и тим поремећајем.**

Представа „Екселенције“ чији текст и режију потписује Обрада Ненезић, настала у продукцији Културно-информативног центра „Будо Томовић“, премијеру је имала крајем јануара у сали „Додест“. Ненезић је улоге у овом свом ауторском пројекту повјерио: **Жаклини Оштир** и **Јовану Дабовићу**. Сценографију је радио **Дарко Мусић**, костиме

комедије, а опет, своје су и препознатљиве, јер ликови муче и живе своју муку на европском континенту почетком трећег миленијума, кад напредно човјечанство туристички путује у свемир, а ми и окружење кроз вакууме времена у Средњи вијек. Тај апсурд јесте духовит, али га је непристојно, као и бијелу кугу, сврстати у комедију, али је свакако добродошао у духовиту драму, појаснио је своје сценско дјело Обрад Ненезић.

У фокусу представе су људи који стреме оним мјестима и положајима које им реално не припадају.

Данас, имамо много људи на медијској сцени који себи дају нека права која, дефинитивно,

не заслужују, почев од анонимних до јавних коментатора, који су стручњаци за све и свашта. „Екселенције“ се баве тим људима и тим поремећајем. То нијесу нове теме, мајстори комедија су их прије много вјекова обрађивали. Комедија не пати од оригиналности већ од нових читања. То значи да већ виђене мотиве треба прилагодити данашњем времену. Комедија, прије свега, мора да буде ангажована, да би се разумјела и да би пробудила смијех и радост , истакао је Ненезић.

С. Маројевић

Жаклина Оштир и Јован Дабовић у „Екселенцијама“, Обрада Ненезића

Црногорско народно позориште и Центар за културу Тиват

„Покојник“ у режији Егона Савина

Црногорско народно позориште на крају позоришне сезоне 2021/2022 најавило је рад на новом, великом копродукцијском пројекту – представи „Покојник“, Бранислава Нушића, у режији Егона Савина. Представу ће ЦНП радити са Центром за културу Тиват. Премијера „Покојника“ планирана је на сцени у Тивту 30. јула, а почетком октобра отвориће нову позоришну сезону у Црногорском народном позоришту.

Егон Савин је један од најпознатијих регионалних позоришних редитеља. У Црногорском народном позоришту режирао је неколико веома успјешних и награђиваних представа, међу којима су: „Обломов“, „Злочин и казна“, „Нигдје никог немам“... Савин овог пута, адаптира и режира једно од најпознатијих Нушићевих дјела – „Покојника“, који је написан 1937. године. Верзија која се припрема за ЦНП и Центар за културу Тиват дешава се крајем 30-их година 20. вијека и прилагођена је црногорском менталитетском и језичком миљеу и контексту.

У представи играју: **Бојан Димитријевић, Александар Радуловић, Марко Баћовић, Слободан Маруновић, Лазар Драгојевић, Симо Требјешанин, Душан Ковачевић, Славко Калезић, Дејан Иванић, Стеван Радусиновић,**

Егон Савин са глумцима на проби

Кристина Обрадовић, Драган Рачић, Јадранка Мамић и Радмила Божовић.

Поред Савина, у ауторском тиму су: **Весна Поповић**, сценографкиња, **Јелена Стокућа**, костимографкиња, **Гордана Булатовић**, асистенткиња костимографкиње, **Дубравка Дракић**, задужена за сценски говор, извршна продуценткиња **Нела Оташевић** и асистенткиња редитеља **Радмила Божовић.**

Последњи пут неко драмско дјело једног од највећих комедиографа, Бранислава Нушића, постављено је на сцену ЦНП-а 1973. године. То је био комад „Мистер долар“, у режији Душана Родића. „Покојник“ је први пут у ЦНП-у постављен 1971. године, у режији Александра Ковачевића.

С. М.

„Покојник“, Бранислава Нушића – детаљ са проба

„Аладинова чаробна лампа“ и „20.000 миља под морем“

Градско позориште Подгорица у мају је почело рад на два пројекта за Драмску сцену за дјецу - „Аладинова чаробна лампа“ и „20.000 миља под морем“.

Позориште је почетком маја почело је са инсценирањем „Аладинове чаробне лампе“. Бајку из чувене персијске збирке приповиједака „1001 ноћ“ прилагодио је **Николас Стјуарт Греј** у верзији „Нове лампе за старе“. Драматизацију је урадио **Игор Бојовић**, а режија је повјерена **Милану Караџићу**. Бојовић и Караџић су у протеклом времену стварали значајне, врло гледане и награђиване пројекте за Градско позориште. Сценографију за представу ће радити **Андреја Рондовић**, костимографију **Лина Лековић**, а сценски покрет и кореографију

„Аладинова чаробна лампа“ – ређишељ Милан Караџић са глумцима

Славка Нелевић. Глумачку екипу чине: **Лазар Драгојевић, Лара Драговић, Омар**

Бајрамспахић, Милош Пејовић, Маја Шаренац, Вукан Пејовић, Стефан Вуковић, Марија Ђурић и Давор Драгојевић.

Градско позориште са овим пројектом наставиће са репертоарском оријентацијом сценских причања чувених бајки које су неизоставни дио дјечијег одрастања.

„20.000 миља под морем“ – детаљ са читаћих проба

Пробе за комад „20.000 миља под морем“ почеле су крајем маја. За познати роман **Жила Верна** драматизацију је урадила млада црногорска драматуршкиња **Јасмина Фулурија**, а за режију је задужен **Марко Чех**, водећи словеначки редитељ млађе генерације. У представи играју: **Жељко Радуновић, Божидар Зубер, Уна Лучић и Сејфо Сеферовић**. Костимографију за представу ће радити **Тијана Тодоровић**, а музику **Младен Никчевић**.

Представу ће обиљежити визуелни спектакл, који је проистекао из значајне литературе, чиме Градско позориште, поред бајки, репертоар одређује и адаптацијама значајних дјела за дјецу која припадају свјетској литерарној баштини...

Праизведба представе која је рађена по култном СФ роману се очекује почетком октобра.

С. М.

„Осврни се у гњеву“ на матичној сцени и у гостима

Јунаци драме у тамном вилајету

Позориште

„Осврни се у гњеву“: Гордана Мићуновић и Јован Кривокапић

Представа из новије продукције Никшићког позоришта, „Осврни се у гњеву“ (премијера 20. децембра 2021. године), поред успјешних извођења на матичној сцени имала је и гостовања у неколико црногорских градова: Подгорици, Котору, Даниловграду, Пљевљима, Беранама и Колашину.

Представу је режирао **Југ Ђорђевић**, а адаптацију текста урадила је **Тијана Грумић**. Костими су дјело **Велимирке Дамјановић**, сценографију потписује **Андреја Рондовић**, а музику **Јулија Ђорђевић**. Улоге су повјерене глумцима: **Јовану Кривокапићу**, **Маји Стојановић**, **Николи Васиљевићу**, **Гордани Мићуновић** и **Бобану Чворовићу**.

Породична сага о „поцијејаном небу“

То је прича која указује на поларизације у друштву, као и на дуалности које стоје иза тих феномена. Ова реалистична драма бави се лепезом тема: лицемјерјем, отуђеношћу, промискутетом, преваром, класним и другим питањима. Озборнове ликове који проговарају о религији, браку, изборима, слободама са увјерењима, а ријетко када са чињеницама, Ђорђевић је измјестио у необичну породичну сагу, апстракујући чињенице и истине, док је у први план ставио осјећања, увјерења и личне ставове.

Прецизни изрази младог ауторског тима и глумачког ансамбла, на сцену доноси причу која позива гледаоца да се упита: Да ли је бијес најбоља и једина одбрана од бола, самоће, страха да будемо повријеђени, али и од апатије и мртвила душе?

„У тој катарзи је и вриједност позоришног чина“, цијени редитељ **Југ Ђорђевић**.

Катарза је увијек саставни дио позоришног чина и без ње нема колективног чина схватања одређене поенте коју смо хтјели да пошаљемо. Вјечити парадокс је да ли остати или изаћи из тамног вилајета, а сваком од јунака требаће одређени период да састави своје „поцијејано небо“ и да залијечи душу – појаснио је Ђорђевић свој рукопис на ник-

шићкој сцени.

Овај комад, поред лепезе тема које портретише, у својој бити има и класни сукоб, који је за редитеља био посебан изазов.

Тај класни сукоб, односи се на културолошки, религијски сукоб зараћених страна. Занимало нас је шта се налази иза тога, јер увијек иза тих сукоба стоје неки људи, и с' једне и с' друге стране. Оно што смо ми пробали да одгонетнемо је: Која је то сива зона између црног и бијелог? Ми смо наше јунаке ставили у тамни вилајет и ако из њега изађу, кајаће се, а ако не изађу, опет ће се кајати. Пробали смо да у тој атмосфери одговоримо на нека универзална питања – појаснио је Ђорђевић.

Овим пројектом, Никшићко позориште придружило се продукцији других театарских кућа, центара за културу и фестивала који функционишу као јавне установе, у намјери да упркос ограниченим условима због пандемије вируса COVID 19, естетиком драмске умјетности обогате културни живот у Црној Гори. Богатство стварања једино може спасити душу човјеку у тешким временима, каква су ова у којима живимо и чије посљедице због пандемије осјећа цијело човјечанство.

С. М.

Лубиларно – 50 извођење представе „Шћери моја“

Драма за коју се тражи „карта више“

Позориште

Мирко Влаховић (књаз Никола Петровић) и Вања Јовићевић (књегиња Зорка Пејровић, касније Карађорђевић)

На Великој сцени **Црногорског народног позоришта** крајем фебруара изведено је јубиларно – 50 играње представе „Шћери моја“.

Драма „Шћери моја“, **Маје Тодоровић** награђена је као најбоља на конкурс Црногорског народног позоришта за савремени домаћи драмски текст, а премијерно је изведена 17. маја 2016. године на Великој сцени у режији **Ане Вукотић**. Сценограф је **Александар Вукотић**, костимограф **Лео Кулаш**, асистенткиња костимографа **Лина Лековић**. Музику је урадио **Александар Радновић Попај**, а кореографију потписује

Соња Вукићевић. Сарадник на драматургији је **Балша Почек**, а извршна продуценткиња представе је **Нела Оташевић**. Глумачку екипу представе чине: **Вања Јовићевић**, **Мирко Влаховић**, **Варја Ђукић**, **Славко Калезић**, **Душан Ковачевић**, **Горан Вујовић**, **Стеван Радусиновић**, **Слободан Маруновић**, **Данило Челебић**, **Зоран Вујовић** и **Мишо Обрадовић**.

За ову представу, од њене премијере до данас, увијек се тражила „карта више“. О њеном квалитету свједоче и бројне награде: Награда фестивала Пургаторије (2016) за најбољумушку улогу Мирку Влаховићу; Награде ЦНП за 2016. годину – Велика награда Мирку Влаховићу,

Годишња награда Ани Вукотић; Награде Фестивала глумца, Никшић 2016, – Гранд прих за најбољу мушку улогу Мирку Влаховићу, *Grand prix* за најбољу женску улогу Вањи Јовићевић и *Grand prix* за најбољу епизодну улогу Славку Калезићу; Награде ЈПФ, Ужице 2016, – „Ардалион“ за најбољу младу глумицу и Награда Политике „Авдо Мујчиновић“, Вањи Јовићевић.

Драма „Шћери моја“ има историјске оквире. Радња је смештена у другу половину 19. века, у живот породице црногорског кнеза Николе Петровића. Акцент је на судбини његове најстарије ћерке, књегине Зорке. Иако формално историјски

и црногорски, овај комад је идејно савремен и географски универзалан. Бавећи се политичком историјом Црне Горе, драма одражава и даље брутално актуелне друштвене механизме, ограниченост патријархата, нездраву политичку бахатост, тврдоглаву самодовољност и блесаво чврсто држање за традицију, и онда када је она прилично назадна. Режија Ане Вукотић је снажно поетска, завидно разиграна, визуелно опчињавајућа, саопштили су из Црногорског народног позоришта.

С. М.

„Шћери моја“ – лауреаи бројних пресџијжних признања

„Бициклички устанак“ у продукцији Радија Црне Горе

Звучне слике Копитовићевог хумора

Радио драма „Бициклички устанак“ премијерно је емитована 5. марта у сали „ДОДЕСТ“ Културно – информативног центра „Будо Томовић“ и на Првом програму Радија Црне Горе.

Драма је рађена по књизи „Филозофија објективног бициклизма“, Зорана Копитовића. Адаптацију текста потписује **Нада Букилић**, а режију **Мирсад Растодер**. Улоге су тумачили: **Милош Пејовић**, **Момчило Пићурић**, **Жарко Божовић**, **Жаклина Оштир**, **Марта Пићурић** и **Миодраг Бубрешко**. Тон је повјерен **Јовици Трајковском**. Музичка уредница је **Нада Вучинић**, док је аутор сонгова **Илија Пејовић**.

Слушаоци су имали прилику да осјете посвећен и минуциозан рад екипе која је обликовала ову радио драму, која се у основи бави разбијањем заблуде да су сви око нас или били хероји или су потомци хероја, као и насљеђем да све, у ствари, зависи од добро испричане приче коју свако кити својим фасцинацијама и митоманским натрухама.

Писац, Зоран Копитовић кроз хумор и довитљиве заплете, на ивици апсурда и гротеске, благотворно сугерише

демитологизацију и самокритичност-спознају, да ни ми нијесмо ништа посебно у свијету, али то чини духовито, без зле намјере, крајње искрено, без претенциозности и са топлим људским осјећањем према свим размаштаним „јунацима“ који су стално међу нама. Фарсичним погледом на свијет који ништа не узима за озбиљно, Копитовић сатирично, апсурдно и надреално прелази преко граница смисла и здравог разума како би показао идеологизирану перцепцију великих ствари и догађаја. Тиме открива сву гротескност, преамбициозност, узалудност... опсесије разним великим питањима и идеолошким навикама са којима се подједнако сусријећемо и данас, као и деведесетих када је писан овај текст.

Поштујући аутора, у радио драми смо настојали да оживимо Копитовићев текст и остваримо звучне слике за слојевиту перцепцију слушалаца, који ће, свако на свој начин, обликовати и препознавати загонетке савремености овог жанра, казао је Мирсад Растодер.

С. М.

Екипа „Бицикличкиког устанка“ са снимања у студију Радија Црне Горе

Успјешна сарадња „Зетског дома“ и Народног позоришта Сарајево

Цетињски „Лептир“ у Сарајеву, а сарајевски на Цетињу

Успостављена сарадња Краљевског позоришта „Зетски дом“ и Народног позоришта из Сарајева резултирала је међусобним гостовањима ансамбала обје театарске куће, који су извели представу „Лептир“, рађену по тексту **Александра Радуновића** а, у редитељским рукописима **Андраша Урбана** и **Емира З. Капетановића**.

„Лептир“ у режији Андраша Урбана одушевио Сарајлије

Краљевско позориште „Зетски дом“, гостовало 5. маја је у Народном позоришту Сарајево, гдје је изведена представа „Лептир“, у режији Андраша Урбана. Улоге тумаче: **Срђан Граховац**, **Дејан Иванић** и **Ана Вујошевић**.

Према наводима саопштења Позоришта са Цетиња, извођење „Лептира“ наишло је на изузетне реакције публике у Сарајеву, али и на запажен публицитет у босанско-херцеговачким медијима.

Директор Краљевског позоришта „Зетски дом“ **Илија Суботић** изразио је задовољство због започињања конкретних облика сарадње с централном позоришном институцијом Босне и Херцеговине.

Посебно је задовољство ишло већ након три мјесеца од потписивања споразума о сарадњи с Народним позориштем имамо конкретне резултате и размјену програма, од важности за презентацију и промоцију савременог цетињског саваралаштва наших земаља, односно умјетничких снага, али и крајивних потенцијала.

Даљи развој и унапређење регионалне и међународне сарадње у култури је јавни интерес у

овој области и увијек се истиче као обавеза, неопходност и приоритет, а посебно након двогодишње стагнације због пандемије корона вируса, нагласио је Суботић.

Глумац **Срђан Граховац** поздравио је сарадњу

Са извођења сарајевског „Лептира“, у режији Емира З. Капетановића на Цетињу

„Зетског дома“ и Народног позоришта Сарајево.

Увијек се радујем свим сарадњама, мислим да је то нужно у бившим југословенским републикама, ја нијесам ни престајао да будем Југословен. Никад нијесам видио границе, а нарочито када сам почео са овом професијом, тако да сарадња и односи путем културе јесу нужност ако мислимо да нешто корисно радимо у будућности, рекао је Граховац.

Народно позориште Сарајево сјутрадан гостовало је у „Зетском дому“ с Радуновићевом драмом „Лептир“, у режији **Емира З. Капетановића**. Улоге у овој инсценацији тумаче: **Санела Пепељак**, **Александар Сексан** и **Ермин Сијамија**. И цетињска публика уживала је у сарајевској верзији Радуновићеве драме, тако да је ова размјена програма имала обостраног одјека и то због различите глумачке и редитељске естетике познате његове драме.

С. Маројевић

„Блади мун“ гостивала у Сарајеву и Новом Саду

Прича о вишеслојности људског бића

Представа „Блади Мун“, која је по тексту и у режији **Ане Ђорђевић** имала премијеру крајем децембра прошле године на Великој сцени Црногорског народног позоришта (ЦНП) изведена је у 2. априла у Народном позоришту Сарајево и 23. маја у Новом саду. Гостовање Црногорског народног позоришта у Сарајеву је узвратна посјета након што је ансамбл Дrame Народног позоришта Сарајево са представом „Протекција“ у режији Кокана Младеновића гостовао у Подгорици. Сарајевска публика је овацијама и дугим аплаузом поздравила ансамбл представе: **Сању Вујисић, Николу Перишића, Кристину Стевовић Обрадовић, Александра Гавранића, Филипа Ђуретића, Машу Божовић, Стевана Вуковића и Бранку Оташевић.**

На уприличеним ПРЕС конференцијама У Сарајеву и Новом Саду било је ријечи о естетским доме-

тима овог дјела које у себи носи инспиративну и драгоцјену причу о вишеслојности људског бића.

Директор Народног позоришта Сарајево, **Дино Мустафић** казао је да Народно позориште Сарајево и Црногорско народно позориште имају изузетну умјетничку сарадњу и најавио копродукцију ове двије театарске куће.

Већ смо водили ње разговоре у Подгорици, када смо гостивали у ЦНП-у са њредсњавом „Проекција“ и сасвим је извјесно да ћемо њокушањи да у њериоду који слиједи њродубимо сарадњу у виду заједничког њројекња

Сарадња с Црногорским народним њозоришњем била је и њовод да се исњакне изузетно усњјешна сезона у њогледу осњварених гостивања али и рекордног броја фестивала на којима ће Народно њозоришње Сарајево узетњи учешће до краја умјетничке сезоне.

Са извођења „Блади Муна“ у Сарајеву

„Блади Мун“ одушевио новосадску публику

Госћовања су наша њрилика за есијейску конфронџацију, њрилика да видимо како друга љублика реагује на наш рад, а за домаћу љублику радосџи могућносџ да се на инсџиџиционалном нивоу љовежемо са другим кућама које имају исџие дјелажносџи, нагласио је Мустафић.

Зорана Краљ, ПР Црногорског народног позоришта истакла је да је национални Театар из Подгорице „устпави покидане људске и театарске везе, започео са гостовањима регионалних театара, а Народно позориште Сарајево је било међу првима, и та сарадња и даље траје, на обострано задовољство двије куће, интензитетом који зависи од других околности. Поносни смо што смо први регионални театар који је постао дио прославе јубилеја стогодишњице постојања Народног позоришта Сарајево, рекла је Краљ.

Редитељка **Ана Ђорђевић** била је задовољна реакцијом сарајевске публике. Она је нагласила да је рад на представи „Блади Мун“ за њу био један од најљепших процеса које је имала у каријери.

Комуникаџивносџ љредсџаве је љредуслов за било какво умјејничко осџварење. Велике идеје су узалудне уколико нико не смаџра да је џио њему намијењено- Публика мора да се љре љозна у ономе џио гледа. Наш циљ је био да најравимо љредсџаву која се џиче људи који долазе у љозоришџие и драго ми је џио и у Сарајеву видим да смо у џиоме усџјели, закључила

је Ђорђевић.

Добре утиске глумци су оставили и код новосадске публике.

Милован Филиповић, директор Дrame Српског народног позоришта оцијенио је да је представа изванредна и веома духовита. Он је истакао да ће сарадња два театра из Подгорице и Новог Сада бити настављена. Такође, за управника Српског народног позоришта, Александра Станкова гостовање Црногорског народног позоришта је од посебног значаја.

Позоришни критичар **Александар Милосављевић** у осврту на подгорички „Блади мун“ изнио је оцјену да је она најбоља верзија познатог текста.

Ово је чеџврџиа или љеџиа инсценација овог џексџиа коју сам имао љрилику да љогледам, џио филмска џио љозоришна, и ова ми је најјача. Најјача заџио џио су нека минска љоља која љосџоје у драмаџурџији ове љриче оvdје вјешџио заобиђена и љросџио – ријешена. Глумци су одлични, јако добро воде своје ликове и воде рачуна о инџеракџијама, џио раде на дискреџан, ненаџадан начин, без љреглумљивања. Чак и елеменџи умора који су оvdје даџи у љојединим моменџиима оџкривају јако дисциплиноване глумце који џио раде са мјером, оцијенио је Милосављевић.

„Крваве свадбе“ на „Игоровим данима“

Сјећање на Игора Вука Торбицу

Представа „Крваве свадбе“, копродукција „Град театра“ и Српског народног позоришта Нови Сад из 2018. године, изведена је током ревије „Игорови дани“ у Новом Саду, 25. јануара,

Магично естетизована прича о истинској љубави која разбија подигнуте зидове

а сјутрадан у Београду. У ауторском тиму овог познатог сценског дјела су: **Бранко Хојник**, сценограф, **Јелисавета Татић Чутурило**, костимограф и **Владимир Пејковић**, композитор. Улоге тумаче: **Варја Ђукић**, **Милица Грујичић**, **Ивана Мрваљевић**, **Павле Поповић**, **Бранка Оташевић**, **Вукашин Ранђеловић**, **Мирослав Фабри**, **Драгиња Вогањац**, **Маја Стојановић**, **Душан Вукашиновић**, **Филип Ђуретић**, **Ненад Пећинар**.

Позоришну смотру која је посвећена редитељском раду **Игора Вука Торбице**, једног од најталентованијих редитеља земаља региона, организовало је Српско народно позориште Нови Сад. Иницијативи се прикључило и Народно позориште из Београда, па је циклус Игорових представа изведен на сценама оба театра од 25. до 30. јануара.

Пред извођење „Крвавих свадби“ у Новом Саду, публици је представљена публикација „Глас вр-

лине“ у издању ЈУ „Град театр“, посвећена петогодишњој сарадњи будванске институције са редитељем Игором Вуком Торбицом.

Поред „Крвавих свадби“ на „Игоровим данима“, љубитељи позоришта могли да уживају још четири остварења: „Царство мрака“ Народног позоришта из Београда, „Дон Жуан“ Народног позоришта „Тоша Јовановић“ из Зрењанина, „Бакхе“, Народног театра из Битоља, као и представу „Тартиф“, рађену у копродукцији Народног позоришта Сомбор и Српског народног позоришта.

Игор Вук Торбица био је један од најбољих редитеља млађе генерације. Поред бројних добијених признања за редитељски рад, четири његове представе проглашене су за најбоље годишње продукције у три државе, а два пута су изабране и за најбоље у региону.

Публика фестивала „Град театр“ била је у прилици да у периоду од 2015. до 2020. године прати његова редитељска остварења, истовремено се упознавајући са новим могућностима позоришног израза. Лоркине „Крваве свадбе“, Торбица је режирао за 32. издање фестивала „Град театр“. Представа је наишла на изузетан пријем публике и стручне јавности и обиљежила позоришну сезону земље и региона (гостовања на ужичком фестивалу „Без превода“, на 50. Данима мимозе у Херцег Новом, на МИТ фестивалу Краљевског позоришта „Зетски дом“, Приморском полетном фестивалу у Копру, Словенија, на тиватском фестивалу „Пургаторије“, на Барском љетопису, на Бијеналу црногорског театра ЦНП-а, уз редовна играња на репертоару продуцентата и гостовања на сценама региона). Представа је на ужичком фестивалу награђена „Ардалионом“ за улогу *Вјеренице*, на МИТ-у гласовима публике проглашена најбољом представом, а на Бијеналу црногорског театра добила је награду за најбољу режију, за најбољу женску улогу (улогу *Мајке*) и за најбољу музику. Уједно, за режију „Крвавих свадби“, Торбица је награђен наградом будванског фестивала „Град театр“ за позоришни допринос за 2017/2018. годину.

ЈУ „Град театр“ Будва

Смотра најбољих представа градских позоришта у региону

Душан Ковачевић: **Чињеница да се на фестивалу изводе најбоље представе са репертоара градских позоришта има посебан значај за културолошки развој умјетника.**

Након краће паузе изазване коронавирусом, Градско позориште Подгорица од 5. до 10. априла било је домаћин **Фестивалу Регионалне уније театара „РУТА ГРУПА ТРИГЛАВ“**. Публика је током шест дана смијала, плакала, награђивала представе овацијама, а на округлим столовима се чула размјена мишљења и полемика, како о позоришту тако и о друштву у којем живимо.

Фестивал је свечано отворен представом Градског позоришта „Коњи убијају, зар не?“, у режији Кокана Младеновића. Другог дана, Казалиште *Ulysses* се представило подгоричкој публици представом „Земља Вукова“, ауторским пројектом Тонке Мршић и Гале Николић. Местно гледалиште љубљанско је извело своју представу „Уље црног кима“ у режији Барбаре Земљич, док је Драмски театар Скопље обиљежио четврти дан регионалном премијером представе „*My name is Goran Stefanovski*“, у режији Бранислава Мићуновића. Београдско драмско позориште је затворило Фестивал 10. априла са представом „Трпеле“, у режији Бобана Скерлића. Важан дио Фестивала су били и пратећи програми. *MasterClass* професора и редитеља Зијаха А. Соколовића на тему „Само глумец позориште доводи у питање“ одржан је у просторијама Факултета драмских умјетности на Цетињу и у сали Додест КИЦ-а „Будо Томовић“.

Овогодишња продукција градских позоришта региона показала је изузетан виђалић и квалитет, оцјена је директора Градског позоришта Стевана Копривице.

Тачно је да су различити поетички именице, али се може наћи и једна заједничка шачка, а ово је шеаџар кризе али и шеаџар који се бави друштвеном кризом и свим оним цивилизацијским обрушавањима на разне начине, казао је Копривица.

Приоритет РУТЕ је квалитет, али у истој мјери је важно и повезивање различитих театарских

GRADSKO POZORISTE PODGORICA

PODGORICA

RUTA GRUPA TRIGLAV

RUTA Regionalna unija teatarata

triglav

Program festivala RUTA GRUPA TRIGLAV u Podgorici

<p>Utorak, 5. april</p> <p>Градско позориште Podgorica</p> <p>„Konji ubijaju, zar ne?“</p> <p>Tekst: Maja Pelević</p> <p>Režija: Kokan Mladenović</p> <p>Velika sala KIC-a „Budo Tomović“, 20.00 h</p>	<p>Srijeda, 6. april</p> <p>Kazalište Ulysses, Zagreb</p> <p>„Zemlja Vukova“</p> <p>Tekst: Tonka Mršić i Gala Nikolić</p> <p>Režija: Gala Nikolić</p> <p>Sala Dodešt KIC-a „Budo Tomović“, 20.00 h</p>
<p>Četvrtak, 7. april</p> <p>Mestno gledališče ljubljansko</p> <p>„Ulje črne kumine“ / „Ulje crnog kima“</p> <p>Tekst i režija: Barbara Zemljic</p> <p>Velika sala KIC-a „Budo Tomović“, 20.00 h</p>	<p>Petak, 8. april</p> <p>Kamerni teatar 55, Sarajevo</p> <p>„Schindlerov lift“</p> <p>Tekst: Darko Cvijetić</p> <p>Režija: Kokan Mladenović</p> <p>Velika sala KIC-a „Budo Tomović“, 20.00 h</p>
<p>Subota, 9. april</p> <p>Dramski teatar Skopje</p> <p>„My name is Goran Stefanovski“ – izbor scena sedam Goranovih drama</p> <p>Tekst: Goran Stefanovski</p> <p>Dramaturškinja: Branislava Ilić</p> <p>Režija: Branislav Mićunović</p> <p>Velika sala KIC-a „Budo Tomović“, 20.00 h</p>	<p>Nedjelja, 10. april</p> <p>Beogradsko dramsko pozorište</p> <p>„Tihno teče Misisipi“</p> <p>Tekst: Vladimir Tabašević</p> <p>Režija: Ivica Buljan</p> <p>Velika sala KIC-a „Budo Tomović“, 20.00 h</p>

* Poslije svake predstave, u sali Dodešt će se organizovati razgovori sa učesnicima. Moderatorka će biti Dragana Tripković, dramaturškinja Gradskog pozorišta.

Prateći program festivala RUTA GRUPA TRIGLAV u Podgorici

<p>Četvrtak, 7. april</p> <p>MasterClass Zijaha A. Sokolovića</p> <p>„Samo glumac pozorište dovodi u pitanje“</p> <p>Fakultet dramskih umjetnosti Cetinje, od 11.00 h do 14.00 h</p>	<p>Petak, 8. april</p> <p>MasterClass Zijaha A. Sokolovića</p> <p>„Samo glumac pozorište dovodi u pitanje“</p> <p>Sala Dodešt KIC-a „Budo Tomović“, od 11.00 h do 14.00 h</p>
--	---

Градско позориште задржава право измјене програма.

Pokrovitelj Festivala

GLAVNI GRAD PODGORICA

Prijatelji Festivala

RAMADA BY WYDHAM

www.pgpozoriste.me

простора, њихово умрежавање и евентуално стварање копродукција.

Срећан сам што је успостављена снажна конекција између актера и публике. Имамо квалитетне програме и договорено је, на нивоу Фестивала, да се и даље представљамо са најбољим представама. Када, кроз пар година, фестивал РУТА ГРУПА ТРИГЛАВ пређе у традицију и формира свој репертоарски животи, уз пратеће програме као што су MasterClass радионице, сигуран сам да ћедиктираиједанправац позоришног дјеловања, не само у региону, већ и у овом дијелу Европе. Чињеница да се на фестивалу изводе најбоље представе са репертоара градских позоришта има и посебан значај за културолошки развој умјетника, јер ја као глумац, знам колико је значајно када се игра пред другом публиком, а исто тако и колико за публику значи да види друге умјетнике, казао је умјетнички директор Градског позоришта, **Душан Ковачевић.**

Челници позоришта, чланица РУТЕ ГРУПЕ ТРИГЛАВ у Подгорици су званично потврдили копродукцију свих шест театара.

Путем видео поруке обратили су се директор Београдског драмског позоришта, Југ Радивојевић, директорица Драмског театра Скопље Катарина Ко-

„Дон Кихот“ и „Сласти славе“ на Фестивалу РУТА у Љубљани

Местно гледалиште љубљанско од 9. до 14. фебруара било је домаћин РУТА фестивала. Градско позориште Подгорица представило се 12. и 13. фебруара са представама „Дон Кихот“ и „Сласти славе“. Публика је са оцијама поздравила извођење обје представе из Подгорице. Тражиле су се „карте више“ па је представа „Сласти славе“ изведена два дана за редом.

Представа „Дон Кихот“, рађена у копродукцији са барским „Љетописом“, коју је, по мотивима романа Мигела де Сервантеса режирао Андраш Урбан. У представи играју: Бранка Фемич Шћекић/Марија Ђурић, Вања Јовићевић, Кристина Обрадовић, Сања Поповић, Анђелија Рондовић, Јелена Симић и Бранка Оташевић. Представа „Сласти славе“ настала је по тексту Питер Килтера, а у режији Стефана Саблића. У представи играју: Дубравка Дракић, Младен Нелевић/Павле Илић, Весна Вујошевић Лабовић/Катарина Крек, Ивана Мрваљевић и Смиљана Мартиновић.

Фестивал у Љубљани отворен је 09. фебруара представом Местног гледалишча љубљанског „Уседелине“, у режији Жига Дивјака. Београдско драмско позориште се представило љубљанској публици 10. фебруара са представом „Сумрак богова“, у режији Јагоша Марковића. Камерни театар 55 је дан касније извео представу „Сјећаш ли се Доли Бел“, у режији Кокана Младеновића, док је МГЛ истог дана извело своју представу „Все се то сем видела, ко сем летела мим“. Драмски театар Скопље 13. фебруара извео је представу „Мој муж“, Неле Витошевић. Фестивал је затворио Ulysses театар представом „Носорог“, редитељке Ленке Удовички.

цевска и Емир Хаџихафизбеговић, директор Камерног театра 55 из Сарајева.

Унија је настала 2019. године с циљем успостављања сарадње, комуникације и размјене идеја и пројеката. Унија повезује шест театара из региона, кроз серију ревијалних фестивала најбољих продукција учесница у матичним градовима. Идеја која стоји иза Регионалне уније је отварање врата за сарадњу између позоришта у региону, како би се подстакла интеракција, како између професионалаца из позоришне струке, тако и с публиком којој се пружа прилика за упознавање с рецентном позоришном продукцијом из сусједних земаља. РУТА ГРУПА

ТРИГЛАВ замишљена је као низ фестивала који би се у размацама од неколико мјесеци одржавали у градовима домаћинима из којих долазе потписници пројекта.

Чланице РУТА ГРУПА ТРИГЛАВ фестивала су: **Београдско драмско позориште**, **Ulysses театар** из Загреба, **Местно гледалиште љубљанско**, **Камерни театар 55** из Сарајева, **Драмски театар Скопље** и **Градско позориште Подгорица**.

Наредно издање фестивала РУТА ГРУПА ТРИГЛАВ заказано је у Сарајево у јуну.

Публика на подгоричком издању РУТА фестивала

МАКАДО – фестивал камерних драмских остварења

Позориште

Зијах А. Соколовић двоструки лауреат „Сат куле“

У такмичарском дијелу Фестивала било је пет представа. Најбоља представа - „Лијево десно глумац“, а Зијах Соколовић лауреат „Сат куле“ за најбољу мушку улогу. Жаклини Оштир припала је Награда за најбољу женску улогу. „Сат кула“ за бравуру припала је глумцу Вилију Матули.

Манифестацији камерних драмских остварења **МАКАДО**, коју седми пут заредом организује КИЦ „Будо Томовић“ одржана је од 7. до 12. фебруара, у сали „Додест“. Од ове године, МАКАДО има нови концепт, па је умјесто ревијалног попримио међународни карактер престижне такмичарске смотре камерних остварења из региона и шире.

Добитници награда „Сат кула“ са директорицом КИЦ-а Снежаном Бурзан Вуксановић

На Фестивалу је учествовало пет представа у такмичарском дијелу, док је једна гостујућа представа била изведена у част награђених. Савјет фестивала донио је једногласну одлуку да је у временима кад се многе манифестације гасе, неопходан нови замајац овом веома добро осмишљеном и посјећеном Фестивалу, па су такмичарска атмосфера и награда „Сат кула“ били додатни мотив организатору и читавој црногорској и регионалној сцени. О добитницима новоустановљене фестивалске награде одлучивао је стручни жири: Васко Раичевић, писац и драматург (предсједник), Јелена Милошевић, драматуршкиња и Филип Ђуретић, глумац.

Награда „Сат кула“ у категорији најбоља представа припала је комаду **„Лијево десно глумац“**, Зијаха Соколовића, продукција „Југоарта“ Београд, зато што је у њој постигнут „спој теоријских задатака у грађењу представе са елементима кабаретског позоришта“.

Ова представа постиже хорацијевски идеал умјетности и на позоришно узбудљив начин указује на потребу за освјешћивањем данашњице, навео је Жири у образложењу Одлуке. **Соколовићу је припала и „Сат кула“ за најбољу мушку улогу** „за вјешто располагање глумачким средствима у захтјевној изведби и непогрешиви инстинкт за енергију публике, при чему комплексне теме савладава на атрактиван и убједљив начин“. Одлуком жирија, „Сат кула“ за најбољу женску улогу припала је глумици **Жаклини Оштир** за улогу *Софије* у „Екселенцијама“, по тексту и у режији Обрада Ненезића. Награда је Оштир припала „за показану глумачку вјештину у изузетној динамици комедиографског жанра, гдје у лику *Софије* прецизно исцртава парадоксе савременог живљења“. **„Сат кула“ за бравуру** припала је глумцу **Вилију Матули** за улогу у монодрами „Минхаузен“, у режији Бориса Ковачевића, по тексту Готфрида Биргера. Матула је ту награду добио „за величанствену раскош глумачке имагинације и проналажење увијек нових и узбудљивих елемената у сваком сегменту позоришне изведбе“.

Награде је добитницима уручила мр **Снежана Бурзан Вуксановић**, директорица КИЦ-а која је рекла да свих пет такмичарских комада заслужује аплауз подршке. Бурзан Вуксановић је подсјетила на почетке Фестивала.

Мислим да смо добро урадили прије седам година успостављајући сада већ на црногорском небу препознатљиви МАКАДО, који је сваке године све јачи и квалитетнији. Позивам вас на осми МАКАДО, навела је Бурзан Вуксановић.

У такмичарском дијелу биле су и представе: „Милева Марић Ајнштајн“ за који је сценарио и режију урадила Јелена Мила, која и глуми са Милошем Анђелковићем и „Соулфуд“, у режији, драматизацији и адаптацији Славка Калезића, по тексту Жане Полиакове.

С. Маројевић

МАКАДО

7 – 12. 2022.

7. MANIFESTACIJA KAMERNIH DRAMSKIH OSTVARENJA

EKSELENCIJE 07.02.
 MÜNCHHAUSEN 08.02.
 MILEVA MARIĆ AJNSTAJN 09.02.
 SOULFOOD 10.02.
 LIJEVO DESNO GLUMAC 11.02.
 MEĐUIGRE OD 0-24 12.02.

JU KULTURNO-INFORMATIVNI CENTAR
"BUDO TOMOVIĆ" PODGORICA

Интервју: Растислав Ћопић, редитељ

Трудим се да упознам писца

Растислав Ћопић припада генерацији младих српских редитеља. Рођен је у Апатину (1992) гдје је завршио основну школу. Похађао је гимназију у Суботици, али је у другом разреду те школе, кроз програм размјене ученика / студената отишао на даље школовање у Америку. Похађао је студије криминалистике које није завршио јер је у међувремену уписао позоришну режију на београдском Факултету драмских умјетности (ФДУ), у класи Егона Савина и Филипа Гринвалда. Режирао је „Пошто гвожђе“, Бертолта Брехта као испитну представу треће године, која се успјешно играла на редовном репертоару Атеља 212. На Јесењем позоришном фестивалу у Кустендорфу (2018) то дјело је добило награду за главну мушку улогу и режију. „Пошто гвожђе“ је на Арт Трема фестивалу у Руми освојило Награду за најбољу представу у цјелини, двије главне улоге, оригиналну музику и режију. Представа је била и саставни дио репертоара на

Међународном фестивалу ИНФАНТ у Новом Саду, Фестивалу ПРОМЕНА у Новом Саду и на сцени Градског позоришта „Јазавац“ у Бања Луци. Ћопићева дипломска представа „Лекција“, Ежена Јонеска, због пандемијских услова одиграла се само на сцени ФДУ у Београду. Прву професионалну представу, „Боинг боинг“, водвиљ Марка Камолетија, Ћопић је радио у мају ове године за Никшићко позориште. Овај млади редитељ иако је тек на почетку каријере, веома је запажен и успјешан. Асистирао је познатом словеначком редитељу Јернеју Лоренцију на ауторском пројекту по мотивима српске епске поезије „Царство небеско“ (Народно позориште у Београду и Битеф), Јани Маричић на представи „Североисток“ Торстена Бухштајнера (Битеф театар) и Николи Завишићу на представи „ИЛУЗИЈЕ“ Пјера Корнеја (Народно позориште у Београду). Осим позоришта, Ћопић активно ради на филму и рекламама, као помоћник или асистент режије.

Господине Ћопићу, завршили сте режију у класи професора Егона Савина... Колико је тај познати

редитељски маг оставио печат на Ваш редитељски рукопис, који је већ на почетку каријере доживио успјех, како од фестивалских жирија, тако од критике, јавности и публике?

Професор Егон Савин је усїео да нам ѓренесе много од свога богаїног искуѕїва. Учио нас је да волимо велику лиїераїшуру и да је „враїимо“ у ѓозоришїе. То ми је сїановишїе блиско, али најослеїку, режију сїудирамо и оїкривамо сами. Некад је било ѓоїребно и да се оклизнемо, ѓаднемо и усїанемо ѓоком рада, да бисмо ѓрава сазнања сїекли из искуѕїва. Верујем да моји класиїи (који су ѓакође веома усїешни: Паїрик Лазиї, Зоран Зарубица, Јована Крсїиї, Симо Ѓукиї) и ја, свако на свој начин, још увек ѓрагамо за својим сензибилишїешїма у оквиру универзалних и драгоцених ѓозоришних законїосїи на које нас је ѓрофесор уїуїивао. Па ѓаман заїо да бисмо их све одбацили, срушили и измислили нове, наше.

За усїех је ѓоїребно досїа факїора, а ја

Једино што треба потиснути у стваралаштву је его, што важи како за редитеља, тако и за сваког сарадника и глумца.

сам имао ѓу срећу да су ми се ѓоклоїиле све коцкице на ѓрећој години сїудија. Наїравили смо искорак са исїиїном ѓредсїавом који су ѓуди из сїруке ѓреїознали и ѓако смо завршили на редовном реїерїоару Аїељеа 212. Међуїим, осим шїо ме је ѓо сїавило на неки ѓозоришни „радар“, уз ѓризнања и награде, донело ми је и неку врсїу ѓришїска и великих очекивања са којом се нисам сусреїао раније и ѓризнајем да ме је ѓо у даїом ѓренуїку инхибирало. Требало ми је времена да научим да се у ѓозоришїу увек креће исїочешка, да не ѓрчим за неком глуїом амбицијом, да усїех није загаранїован, да имам ѓраво на грешку и ѓрагање, да не робујем очекивањима ѓублике, уїравника, јавносїи која могу биїи веома ѓогубна за сїваралашїво. Још увек учим, идем својим ѓемїом, ѓа ѓаман и као корњача, али знаїе већ исход ѓе басне.

Да ли у свом рукопису преферирате више комедију или драму и због чега?

Блиске су ми обе, али еїо, игром случаја, ѓредсїаве које сам до сада радио, чак и када нису

биле комедије, имале су нешїо од комедијског каракїера. Можда је онда одговор за сад иїак комедија, док се не оїробам у нечем другачијем.

Позориште је колективан чин, у којем је редитељ препознат као „кормилар брода који плови“... Колико редитељ у том колективизму мора да потисне, или не, индивидуални израз?

Верујем да је биїно да редишїељ зна у ком ѓравцу жели да иде. Али ѓошїо он није сам на ѓом ѓушїу сїварања, редишїељ мора да ослушкује и ѓажљиво ѓосмаїра како се сївари развијају. Ако нешїо не функционише, ѓреба да буде сїреман да мења сївари. Ту нема месїа за индивидуализам ни его, јер на задаїак ѓреба да одговоре сви, а задаїак задајемо ѓрема маїеријалу који обрађујемо: ѓреисїишїашїи ѓисца, афирмисаїига, или окренуїи маїеријал наглавачке, деконсїруисаїи га – ѓуїева је много, а ѓо све чинимо колекїивним чином, заједно са ѓубликом која неїогрешиво са нама учесївује својом аїсолуїном ѓажњом или зевањем, ме-шкољењем и уздисањем од досаде. Једино шїо ѓреба ѓоїиснуїи усїваралашїву је его, шїо важи како за редишїеља, ѓако и за сваког сарадника и глумца.

Још увек се ѓоме учим, и надам се да ћу се учиїи и мењаїи ѓоком целог живоїа. У ѓом смислу, нисам сигуран да бих желео да имам „рукойис“, или сасвим сигурно не бих волео само један рукойис, јер ме ѓо асоцира на некакву учмалосї, фах, класификацију и фиоке, а кад сїе у фиоци, онда сїе највероваїније мрїви.

Позориште је симбиоза светог тројства: текста, режије и глуме... Колико Ви поштујете писца, односно његов текст?

Већ сам на неки начин одговорио на ово ѓиїање, али ѓробаћу биїи конкретнији и ѓодробнији.

„Све ѓише у ѓексїу“, чућешїе честїо међу нашим еснафом, и ја се начелно са ѓиме слажем. Међуїим, код сваког ѓисца којег сам режирао, морао сам да урадим неку инїервенцију, јер оне су неїходне. Трудим се да ѓре ѓога, уїознам ѓисца, и да ѓробам да инїервенишем из његовог свеїа, узимајући у обзир садашњи ѓренуїак. Те инїервенције које ѓравим, наравно, нису ѓроизвољне, већ служе ѓриближавању основне идеје ѓредсїаве, да се нешїо исїакне у ѓрви ѓлан, да се оїкрије други ѓлан, неки нови слој, да би се ѓојачао инїензишїеї одређене сцене... Инїервенције

су онда сјона између мене, мојих сарадника, глумаца и писца, између онога што је писац написао и онога што се нама чини бићним и важним данас, што желимо да кажемо представом.

Код Пиџера Брука у дивној књизи „Отворена врата“ има крајак осврт на његову режију опере „Кармен“, када су се током проба сложили да дело има своје боље и слабије деонице, те су одлучили да поједине делове „бласфемично“ одбаце, а да користе само оне које са њима комуницирају и за које су веровали да одражавају трагичну суштину Меримеове приче и Бизеове музике данас. Мени је тај начин рада близак, тражићи начине како доћи до суштине онога што је аутор рекао, што јест, онога што је за нас биће данас.

Текстуални предлог није сам по себи актуелан, него га ми заправо нашом пошавком, у овом садашњем тренутку и контексту, актуализујемо. Кад кажу да Шекспира или Молијера треба играти онако како га је он написао, што је апсурдно. Јер као прво, ми не можемо поуздано знаћи како је

Фото: Милош Велцер

Позориште има ту могућност да писаним речима да нов облик, а нарочито кад су добри писци, да ослободи њихове неслућене потенцијале и контексте.

добиле неки нови увид, да види неко ново „чишање“, другачији поглед од онога како су можда замислили, да виде шта одређеним делом одређени аутори желе да нам поруче сада и овде. И то се понекад, кад је представа добра, деси чудна алхемија да глумци и публика, сви поверују у исту мисао и тада се кроз глумца ослобађа огромна енергија шекспира, било кроз трагички или комични салвесмеха, а глумци осећају да имају неодељену везу публике „у шаци“. Е тај осећај чини представу колективним чином. И увек смо у трагању за њим.

Минули вијек, према неким теоретичарима драмске умјетности, препознат је као „ера редитеља“, а на 21 вијек се гледа као на период који у „у центар поставља глумца“... Колико су те препознатљивости могле и могу утицати на развој драмске умјетности, посебно због убрзаног технолошког развоја у којем доминира дигитална технологија? Свједоци

„Пошто гвожђе“ у режији Ђојића вишеструки лауреат награда на фестивалима

што изгледало у њихово време и шта су тада имали на уму, а као друго, све и да можемо, тиме смо се лишили сваке могуће прилике за другачији облик тог дела. Позориште има ту могућност да писаним речима да нов облик, а нарочито кад су добри писци, да ослободи њихове неслућене потенцијале и контексте.

Зашто публика и долази у позориште, да

смо и констатација да позориште губи битку са напретком технологије. Наравно и оних супротних - да ће позоришта бити док је свијета, као огледало његове душе... Којем бисте се од ова два става прије приклонили и због чега?.....

Досија је значајних редишеља које је изнедрио 20-и и поочешак 21 - ог века, који су преишресли постојеће конвенције, разбили их и снажно погурали позориште напред. Минули век био је можда најплодоноснији за позориште јер је био и најшурбуленији за човечанство, а позориште је увек у комуникацији са својим временом. Као одраз тих превирања, појавили су се ауθενични редишељи и нови позоришни правци. Најбоље ствари настају као одговори на кризу. Технолошки најредак сигурно неће уназадићи позориште, ни појава филма га није уназдила, најроштив. Једино што је заиста суштински неопходно за позориште јесу људи са својом игром и маштом.

Не знам у ком смеру би могао да иде театар 21-ог века, то је тешко предвидети. Постоје тренутно и занимљиви аутори који се кроз позориште хватају у кошпац чак и са глобалним климатским променама, не само садржајно, на тематском плану, већ и формално - одрживим и еколошким средствима, што иде у прилог томе да је позориште увек одраз свог времена. У томе је заправо његова снага, што оно увек одражава садашњи тренутак.

Колико се драмска умјетност на овим просторима, у продуцентском значењу разликује од оне у развијеном дијелу свијета... Компаратив, ако је уопште могућ... Да ли та економска развијеност значи и нужно боље умјетничко дјело?

У праву сте, компаратив није могућ, али то није зато што смо културно инфериорнији или мање шаленизовани у односу на богате државе, већ зато што се на овим просторима годинама уназад систематски ради организовани криминал на највишем нивоу. Све је у служби кинешала и малих интересних група, државе нам немају мисију ни интерес у образовању и културном просвећивању друштва. Најгора ствар је што имам ушисак да те ипак уређење приписка да им се и сам приклониш или да сакујеш кофере и одеш. Има и шрећа оиција, најболнија, а то је да створиш сам и

пркосиш, својим радом и умећем, да чекаш своју прилику, да је сам себи створиш. Али и за то се плаћа цена.

Наравно да више новца не значи нужно боље умјетничко дело, како сте рекли, али економска развијеност и континуирано улагања и образовања дугорочно морају дати добар резултат. Овако смо освајени на томе да је добра представа инцидент, крик енџузијаста, позоришних „завереника“ који углавном раде у недостигнутим условима и чија је егзистенција често угрожена. Потребно је преиспитати и улагати у шаленизоване и вредне, да не би изгубили енџузијазам.

Радили сте по први пут у Никшићу, у Црној Гори.... Какве утиске носите?

Никшић ће увек имати посебно мјесто у мом срцу не само због прве професионалне представе, већ и због људи са којима сам се срекао и радио и искрених пријатеља које сам сјекао. Желим овом позоришту све најбоље. Оно има сјајне људе и добру вољу, али за веће домашње потребна му је и већа слобода и подршка. Надам се да ће то преиспитати они који требају и да ће Никшићко

„Боинг – Боинг“ (Никшићко позориште) прва професионална представа Ђојића

позориште постати релевантно и ван граница Црне Горе.

Шта ускоро можемо очекивати из Вашег редитељског реза... Које Вам је то дјело тренутно, посебно интересантно?

То зависи од тога где будем радио следећи пут. Видећемо кад ујравници позоришта почну одговарати на службене мејлове. За сада сам ујоран и стирљив.

Разговарала: Славојка Маројевић

Јавно читање савремене црногорске драме на сцени „Студио“ (ЦНП)

Читање важно за ауторе и њихове текстове

Програм „Јавно читање савремене црногорске драме“ је циклус у којем је публика 24. 25. и 26. маја, на сцени „Студио“, Црногорског

JAVNO ČITANJE SAVREMENE
CRNOGORSKE DRAME

народног позоришта, имала прилику да чује три савремене црногорске драме настале у 21. вијеку. Јавно читање драма било је у изведби младих црногорских глумаца и глумица: Лазара Драгојевића, Данице Рајковић, Мирјане Спаић, Павла Богојевића.

Читане су драме: „Ноћ“, Александра Радуновића, „Мозгу, ћао“, Сандре Вујовић и „Пчедо“, Николе Томића. Комад „Ноћ“ се бави окоштаним патријархалним табуима који нас вуку у простор лицемјерја, у живо блато, у пропаст готово свих друштвених вриједности. Из немогућности да се свијет суочи са истином, прибјегава се механизима манипулације, обмане, лажи, којима се успоставља друштвена норма у времену које више ништа не преиспитује.

Користећи се различитим жанровима и комбинујући различите театарске форме, драмски

текст Сандре Вујовић, „Мозгу, ћао“ третира тему емиграције, односно исељавања младих људи и радно способног становништва из Црне Горе, али и других земаља бивше Југославије. Већ годинама балканске државе „одлив мозга“ наводе као један од водећих друштвених проблема. Такође се много говори о посљедицама које одлазак радно способног становништва оставља на друштво, али се мало пажње посвећивало узроцима. Кроз животне прилике троје актера, каријеристкиње коју гуши капитализам, младог и образованог породичног човјека који не може да се запосли у земљи партиократије и хобофобног старца који је изгубио сина јединца, а који се спремају да иду у иностранство, проводи нас Наратор као глас генерације и ауторкин коментар на актуелне друштвене прилике.

Никола Томић у комаду „Пчедо“ се бави дјечаком коме дани пролазе у читању стрипова, гледању цртаћа и избјегавању израде домаћих задаћа. Сасвим обичан дјечак и сасвим обични дани. Све то ће се у потпуности промијенити када постане централни елемент злог плана мутираних пчела да истријебе пчеле какве знамо. Да ли ће Чедо успјети да осујети зли план и тиме спаси пчеле и себе?

Јавно читање драма је веома важно, не због саме драме, која данас брзоплето мијења своју форму и једнако припада и прози и поезији, те дубоко залази у друге медије, већ и због позиције у којој се недавно нашао театар, самим тим и аутори, па сваки помак према публици, чак и у најитимнијој форми, данас представља значајну ствар, прије свега за ауторе и њихове текстове. Након читања, аутори су разговарали о својим текстовима, поетици, савременој црногорској драми и драматургији.

Јавним читањем драма Црногорско народно позориште се већ бавило у протеклој деценији. Улаз на Јавна читања савремене црногорске драме је био бесплатан.

Црногорско народно позориште

Новчани дио награде и плакета

Савјет Црногорског народног позоришта (ЦНП) почетком априла донио је Одлуку о расписивању **Конкурса за награду за савремени домаћи драмски текст**. Рок за слање драмских текстова је 30. септембар 2022. године. Жири је дужан да објави одлуку на Дан позоришта 1. новембра 2022. године.

Право учешћа на Конкурсу имају држављани/држављанке Црне Горе. Могу се кандидовати само драме које претходно нијесу публиковане и извођене. Аутори/ке могу кандидовати највише двије драме. Конкурс је анониман. Аутори/ке предају двије засебне коверте: у једној коверти (на којој треба да пише: „За Конкурс ЦНП-а за савремени домаћи драмски текст/драма“) треба доставити пет одштампаних примјерака драме, од којих сваки треба да буде потписан шифром (без навођења имена аутора/ке), док у другој коверти (на којој треба да пише: „Рјешење шифре/назив шифре“) треба доставити назив шифре, име и презиме аутора/ке текста који је потписан том

шифром и контакт податке аутора/ке. Текстове драма, аутор/ке морају доставити на адресу: ЈУ Црногорско народно позориште, Станка Драгојевића 18, Подгорица – са назнаком - Конкурс за награду Црногорског народног позоришта за савремени домаћи драмски текст.

Трочлани Жири ће додијелити само једну награду. Аутору/ки награђене драме биће додијељена плакета и новчана награда у износу од 5.000 еура чији је покровитељ Министарство културе и медија Црне Горе.

Црногорско народно позориште има право праизведбе награђеног текста, које може да реализује током двије године од проглашења резултата Конкурса. У случају извођења драме, аутор/ка награђене драме уступа своја ауторска права ЦНП-у без надокнаде. Такође, аутор/ка награђене драме се одриче ауторских права у случају објављивања награђеног драмског текста у издању Црногорског народног позоришта и извођења дјела.

Извор: ЦНП

Никшићко позориште и Центар за културу Пожаревац

Споразум о сарадњи

Директор Никшићког позоришта, **Радинко Крулановић** и директорка пожаревачког Центра за културу, **Галина Перић** почетком марта потписали су у Пожаревцу **Споразум о сарадњи**. Исти документ је потписао и директор Јавне установе „Захумље“, **Миодраг Чизмовић**.

Тим документом прецизирана је културно-словна сарадња наведених установа у области организовања културних дешавања и промоције културне баштине два града.

Пожаревац је град који је препознат као значајан административи, економски и културни центар Србије. У оквиру тамошњег Центра за културу ради Позориште „Миливоје Живановић“ који има продукцију за пет сцена: Велику, Малу, Омладинску, Луткарску и Дјечију. Центар је организатор шест фестивала, од којих су четири позоришна:

Фестивал „Живка Матић“, Фестивал „Миливоје штап и шешир“, Глумачке свечаности „Миливоје Живановић“ и „Виминацијум Фест – Митови стари и нови“. Циљ ових фестивала је промовисање позоришних вриједности, уздизање глуме као професије и колективног умјетничког циља.

Крулановић и Перић на потписивању Споразума

Зетски дом и Народно позориште Сарајево

Споразум о институционалној сарадњи

Директори **Краљевског позоришта „Зетски дом“** са Цетиња, **Илија Суботић** и **Народног позоришта Сарајево**, **Дино Мустафић** почетком фебруара су потписали **Споразум о сарадњи**. Тим документом се посебно предвиђају међусобна гостовања и размјена програма, упознавање умјетника и могућност за развој копродукција.

Суботић и Мустафић као потписници Споразума изразили су спремност за верификовање сарадње два национална театра, што је посебно значајно за даље унапређење регионалних веза у области позоришне умјетности и продукције.

Према ријечима директора „Зетског дома“, Илије Суботића, формализација сарадње с Народним позориштем Сарајево, као природна и неопходна, на линији је традиционално добрих односа двију земаља у области културе на бројим пољима. Споразумом се отвара додатни простор за заједничко дјеловање, а посебно међусобни увид публике у рецентну позоришну продукцију којом се у првом реду његује и афирмише културна баштина, али и презентује и промовише савремено књижевно и драмско стваралаштво обје земље.

Институционална сарадња Народног позоришта Сарајево и шешира из региона јесте наш умјетнички императив и изазов у којем смо све умјетничке појеницијале Народног позоришта

Суботић и Мустафић на потписивању Споразума о сарадњи

Сарајево искористили на најбољи начин, рекао је Дино Мустафић након потписивања споразума.

За почетак сарадње најављено је гостовање Краљевског позоришта „Зетски дом“ у Сарајеву. За почетак ће то бити представа „Лептир“, црногорског драмског писца Александра Радуновића, у режији Андраша Урбана. Публика на Цетињу биће у прилици да погледа инсценацију истог комада у режији Емира З. Капетановића, насталог у продукцији Народног позоришта Сарајево. Такође, биће уприличена међусобна гостовања најновијих представа „Ко се боји Вирџиније Вулф?“, у режији Паола Мађелија и „Цар Едип“, редитеља Дијега де Брее.

Порука за 27. март – Свјетски дан позоришта

Позориште је умјетност искуства

Позориште је стварање простора једнакости на Земљи између људи, богова, биљака, животиња, калџица кише, суза и прејорода.

Свјетски дан позоришта – 27. март прославља се од 1962. године. Интернационални позоришни празник обиљежен је у сва четири позоришта у Црној Гори, читањем поруке и извођењем представа.

Традиционалну поруку, на позив **Међународног театарског института – ИТИ**, упућује позоришна личност високе свјетске репутације, афирмишући улогу и значај театарског стваралаштва. Ове године поруку је упутио **Питер Селарс (Piter Sellars)**, амерички оперски и позоришни редитељ. Текст поруке објављујемо у цјелости:

*Драги пријатељи,
Док свијет, прикључен на инфузију нових вијести, из шрена у шрен и из саја у сај чека нову калџицу, могу ли позвати све нас ствараоце да закорачимо у наш истински простор, нашу сферу, нашу персонелу ејског времена, ејских промјена, ејске свијести, ејских промишљања, ејских визија?*

Живимо у једном ејском раздобљу људске историје, а дубинске и значајне промјене које проживљавамо по ишању односа људи према себи самима, једни према другима, и према нељудским свјетовима гошова су изван домаће наше способности да их познамо, артикулишемо, о њима говоримо и изражавамо се.

Не живимо у 24-часовном циклусу вијести, него на рубу времена. Новине и медији су у пошуности неопремљени и неспособни да се носе с искуствима која проживљавамо.

Гдје можемо пронаћи језик, покреће и слике које би нам могле омогућити да познамо дубинске промјене и расколе које доживљавамо? И како можемо уобличи садржај наших живота не као рејоршажу, него као искуство?

Позориште је умјетности искуства.

У свијету прејављеном огромним медијским кампањама, симулираним искуствима, шуробним предвиђањима, како можемо досегнути изван бесконачних низова бројки и искусти свејости и бескрај једног јединог живота, једног јединог екосистема,

Питер Селарс

пријатељства или свјетлости на сираном небу? Двије године COVID-а пригушиле су нам осјећања, сузиле животе, раскинуле односе и враћиле нас на необичну пошуну шачку људског живота.

Какво сјеме би требало садити у овим годинама, а које обрасле, инвазивне корове најокоп морамо у пошуности уклонити? Толико људи живи на рубу. Толико се насиља расламсало, ирационално и неочекивано. Толики су ушврђени системи раскринкани као сируктуре нејромјевне окружности.

Гдје су наше свечаности сјећања? Шта нам је пошребно да бисмо памтили? Који су пошребу који нам омогућавају да свијет измислимо изнова, да покушамо вјежбају кораке које никад прије нисмо учинили?

Позориште ејске визије, сврхе, оздрављења,

Питер Селарс (Piter Sellars)

.....

Питер Селарс (*Piter Sellars*), рођен је у Питсбургу, Сједињене Америчке Државе, оперски је, позоришни и фестивалски редитељ који је, режирајући широм свијета, стекао међународну славу својим авангардним интерпретацијама класика. Професор је на Универзитету у Лос Анђелесу, а сматра се једном од најзначајнијих личности данашњице у области свјетског позоришта и опере. Режирао је опере у: Енглеској, *Lyric Operi* у Чикагу, Националној опери у Паризу, те на Салзбуршком и *d'Aix-en-Provence* фестивалу. Селарс је водио неколико великих умјетничких фестивала, укључујући фестивале у: Лос Анђелесу 1990. и 1993. те умјетнички фестивал у Аделаиду 2002. године. Године 2006. био је умјетнички директор *New Crowned Hope* фестивала у Бечу, на који је за прославу Моцартове 250. годишњице рођења, позивао нове и афирмисане умјетнице из различитих културних средина да стварају нова дјела у подручју: музике, позоришта, плеса, филма, визуелне умјетности и архитектуре.

обнове и бриге треба нове ритуале. Не треба нас забавити. Треба нас окупити. Требамо дијелити простор и требамо његовати заједнички простор. Требамо заштитене просторе дубинског слушања и једнакости.

Позориште је стварање простора једнакости на Земљи између људи, богова, биљака, животиња, кацица кише, суза и прејорода. Простор једнакости и дубинског слушања освијетлиће скривена љепота коју у живој одржава дубока међуигра ојасности, сиокоја, мудрости, дјеловања и стварања.

У дјелу „Авајамсака Сујра“, Буда наводи десет облика великог стварања у људском живој. Један од најмоћнијих је стварање да знамо све као илузију. Позориште одувјек представља свјетовни живој као неку илузију, што нам омогућава да надвладамо људске илузије, заблуде, сљепо и орицање и поистинимо јасноћу и снагу које ослобађају.

Толико смо увјерени у оно што поистинимо и наш начин на који то поистинимо да себи ускраћујемо могућност да видимо и осјетимо алтернативне стварности, нове могућности, друге истине, невидљиве односе и безвременске повезаности.

Ово је вријеме да до сржи освјежимо наше умове, наша осјећања, нашу машину, наше историје али и наше будућности. Тај задатак не могу остварити изоловани људи радећи одвојено. То је посао који морамо обавити заједно. Позориште је позив да мијаш посао радимо заједно.

Хвала вам од срца на вашем раду.

Порука за 20. март – Свјетски дан позоришта за дјецу и младе

„Поведите дијете данас у позориште“

Међународна АСИТЕЖ (ASSITEJ) заједница од 2001. године обиљежава 20. март – Свјетски дан позоришта за дјецу и младе, а од 2012. тај интернационални позоришни празник тематски се обиљежава под слоганом „Поведите дијете данас у позориште“. Том кампањом АСИТЕЖ (ASSITEJ) заједница и сва позоришта у свијету позивају родитеље, наставнике, педагоге и све који брину о дјец и младима да им омогуће да остваре њихово право на умјетнички доживљај, не само на тај дан, већ током читаве године. Порука се традиционално чита на свим сценама за дјецу и младе у свијету.

Ове године поруку је испред интернационалне Асоцијације написала председница Су Џајлс (Sue Giles). Текст те поруке, у преводу Марије Стојановић, преносимо у цјелости.

Повести дијете у позориште значи поново се повезати с извођењем уживо, с идејама и емоцијама, везама међу људским бићима, а значи и његовају право дјец и младих на умјетност, културу и слободу самоизражавања. Слушати дјецу и младе је веома важно – још је важније чути их и прихватију потребу за промјеном.

Да цитирам ASSITEJ Манифест, ми вјерујемо да је потребно урадити још много тога како би се испуниле обавезе свих земаља везане за Чланове 13 и 31 Конвенције УН о правима дјетета.

Ово је нарочито случај у свијету шекуће пандемје, ратних криза које се одигравају у толико земаља широм свијета, као и насурне потребе за равноправношћу и једнаком могућношћу сваког дјетета да живи у одрживом, безбједном и здравом свијету. Умјетност и култура дају нам прилику да замислимо свијет какав желимо да створимо са својом дјецом и младима и за њих, те су стога кључни док радимо на томе да осигурамо боље услове за друштво у коме живимо.

Ово је вријеме када су живо позориште и представе више од свега потребни као потврда да миста може да побједи страх. Ово је вријеме када храброст и увјерења умјетника који стварају позориште и представе за младу публику широм свијета могу да помогну да

Су Џајлс, председница АСИТЕЖ (ASSITEJ)

се створи простор за ослобађање, катарзу и изражавање радости дјец и младих, гдје год да се налазе. Видјели смо иако инвенивно, резолутно стваралаштво, иако посвећеност, а знамо, на основу примјера свих наших чланова, да не јењава одлучност да наставимо да створимо позориште и представе за публику од најмлађег узраста, иа све до адолесцената. Ми смо заједница која је постала снажнија.

Дјеца и млади осјетили су посљедице губитка социјализације, самоувјерености и наде и то је оставило дубок траг на њихово ментално здравље; доносиоци одлука са свих страна ћуле уши и обраћају пажњу. Нашој младој публици и учесницима су умјетност, култура, позориште и представе потребнији него икад до сад; иа кључна искуства која стварају њихове, шире перцепције, могућности немогућности, забаве и чудеса, љепоте и емоција; искуства која дају смисао хаотичном свијету и подсећају нас на блискост цијелог човјечанства.

Краљевско позориште „Зетски дом“ члан Европске театарске конвенције

Значајан корак на путу европске конвенције

Краљевско позориште „Зетски дом“ 21. маја постало је пуноправни члан најзначајније паневропске позоришне мреже **Европска театарска конвенција** (*European Theatre Convention – ETC*). То је одлучено на сједници Генералне скупштине мреже која је одржана у Прагу.

Према ријечима директора **Илије Суботића**,

вишалну друштвену платформу за дијалог, демократију и интеракцију сиром јошреба разноврсне публике, његујући ангажован, инклузиван јојам позоришта који доноси евројско друштвено, језичко и културно насљеђе, али и савремено стваралаштво, истакао је Суботић након потписивања документа о пријему с предсједником мреже Сержом Рангнијем (*Serge Rangoni*).

Директорица мреже **Хајди Вајли** (*Heidi Wiley*) истакла је да је Краљевско позориште „Зетски дом“ направило фантастичан корак тиме што се придружило Европској театарској конвенцији.

Сматрам да је веома важно да позоришни аутори из бивше Југославије буду дио заједнице, да се њихови гласови чују, а њихове персоне и драмски текстови буду видљиви нашој мрежи колега, пријатеља, продуцента и програмских менаџера, истакала је, између осталог, Вајли.

Бенефити чланства кроз реализацију бројних програма, између осталог, односе се на могућност учешћа у умјетничкој сарадњи и умрежавању у циљу развоја и реализације копродукција и размјене представа, уз јачање кадровских капацитета, док су пројекти које је *ETC* недавно покренула фокусирани на позориште за младу публику, нову драму, одрживост, дигитализацију, родну равноправност и разноликост културних израза.

Европска театарска конвенција, са сједиштем у Берлину, највећа је и најважнија мрежа јавних позоришта у Европи, основана 1988. године, одражавајући различитост динамичног културног сектора на европском континенту, а чини је више од 44 чланица из 26 земаља.

Један број националних и градских позоришта из земаља окружења, такође је обезбиједио статус пуноправног члана, попут Хрватског народног казалишта – ХНК из Загреба, Народног позоришта у Београду, Националног театра Албаније, Словенског народног гледалишта – СНГ Нова Горица и други.

Краљевско позориште „Зетски дом“

Илија Суботић, директор „Зетског дома“ у Прагу на Европској театарској конвенцији

на овај начин учињен је велик и значајан корак у даљем развоју и промоцији најстаријег црногорског државног театра и његове референтне интеграције у европске токове.

Посебно је задовољство што је Краљевско позориште „Зетски дом“ постало члан највеће и најзначајније паневројске мреже јавних позоришта Европска театарска конвенција, која промовише ову умјетност као

Промовисана књига есеја Јанка Љумовића

„Позориште као

капитал“

POZORIŠTE
KAO KAPITAL

Детаљ са промоције књиге „Позориште као капитал“

У Зетском дому почетком априла представљена је књига есеја „Позориште као капитал“, аутора проф. мр **Јанка Љумовића**. Књига је објављена у издању **Матице црногорске**, а промоцију којом је модерирала драматуршкиња Марија Михаљевић, организовали су Краљевско позориште „Зетски дом“ и Матица црногорска.

Одабране теме радова биле су грађа за истраживање унутар поља савремених изведбених студија, позоришне продукције, репертоарске политике, менаџмента фестивала, социологије позоришта и студија културе.

Аутор Љумовић истиче да су различити позоришни идентитети, ентитети, проблеми, отворена питања и искуства детерминисани кроз наратив који одређује мјесто и улогу савременог позоришта у Црној Гори, уз осврт на историјске перспективе.

Када уђеш у савремени период, заправо имаш проблем са мањком библиографских јединица. Јако је мало наслова који контекстуализују, проблемски читају, посављају и суверено ошварају теме. Из тог разлога, било ми је важно да ови есеји, који припадају различитим истраживачким оквирима или инспирацијама, не буду само објављени у: Грацу, Марибору, Београду или Скопљу, већ да буду доступни нашој јавности, а и да наши студенти имају у једној књизи сабрану примјену методологију о томе како се театар може читати, нагласио је Љумовић.

Према ријечима директора Зетског дома Илије Суботића, „Позориште као капитал“ представља тематски разнородан али јасно концептиран скуп

текстова које увезује ауторова намјера да сагледа конституисање наше нове позоришне стварности, кроз изазове и парадоксе времена у којем се та нова стварност обликовала.

Такође бих истакао значај театра који се баве окусима аутора који су се у свом пољу деловања чврсто држали истраживачког приступа, конкретно – Слободана Милашевића у позоришној режији и Драгана Клаића у театрологији и анализи културе. Овим одабиром аутор показује и свој доживљај позоришта, који види као простор динамичних и прагматичких исказа оних умјетничких регнућа чије се деловање не завршава у пољу естетског угођаја.

Спална присушност таквог доживљаја у овој књизи чини је бијелим шивом у новим читањима новије историје и савремености нашег позоришног живота, који се управо у поменутом периоду усјешно ослобађа крутих правила традиционалног позоришта, посебно оних која су инспирисала на строго зацртаним границама између сцене и публике, као и на омеђености домаћаја саме позоришне изведбе, рекао је Суботић.

Проф. др Хазим Бегагић, предавач на Филозофском факултету Универзитета у Зеници и Академији драмских умјетности Тузла, истакао је да ова књига представља живо, витално свједочење у историјском контексту најдинамичнијег периода који је утицао на потпуно редефинисање једног позоришног система какав је црногорски.

Праћим рецензну театарску продукцију у Црној Гори, а након што сам прочитав књигу схватио сам колико се ради о вишљавој сцени и колико аутор својим приступом, који је и историографски и теоријски, али истовремено укључује и његово веома богато искуство у позоришној продукцији, на фасцинанан начин води кроз бројне теме и питања, уз ошварање проблема који се односе не само на црногорски театар, већ и на ширу регионалну и европску сцену и истовремено дијагностикује кључне тренушке који су у рецензној историји црногорског театра били практично пресудни за ову сцену какву данас имамо, рекао је Бегагић.

С. Маројевић

Центар за културу Бијело Поље: „Данило“

Мелодрама о Данилу Кишу

Драган Копривица: *Ова представа бави се појмом кривице, и то кривицом без кривице, о чему нам говори лик Едуарда, Даниловог оца.*

У продукцији бјелопољског Центра за културу „Војислав Булатовић Струњо“ средином маја премијерно је изведена драма „Данило“, за коју је текст и режију урадио Драган Копривица. Улоге су повјерене искусној екипи бјелопољских глумаца: Слађани Бубањи Мердовић, Јусуфу Бајрамспахићу, Предрагу Вукојевићу, Сањи Ћировић и Нели Терзић и подмлађеном дијелу ансамбла: Михаилу Дробњаку, Милице Јеремиић и Сари Кургаш. Сценографију, дизајн звука и избор музике потписује Миљивоје Мићо Ковачевић.

Пројекат је са великим бројем читалачких и сценских проба припреман око два мјесеца, а судећи по атмосфери на премијери, тај позоришни комад најављује богат постпродуцентски живот. Након премијере најављена су фестивалска (такмичарска) извођења на традиционалним сценама позоришних аматера у Требињу и Бијелом Пољу.

Копривица, је за основ ове драме узео детаље из живота познатог књижевника Данила Киша. Акцент у овој причи је стављен на судбину Милице Драгићевић – Кишове мајке. Копривица је фактографске податке и стварне ликове надоградио сликајући моралну снагу фамилије Киш, њену хармонију, али и тешке процесе након алијенације Едуарда Киша од својих најдражих. Аутор овог сценског дјела фукус, на занимљив начин, пребацује са Едуарда Киша на лик Милице Драгићевић. То рјешење, Копривица објашњава жељом да скрене пажњу на „жену као основ ко-моса и правог социума и покретача свега доброг“.

Хтио сам да направим химну за црногорску мајку. Желио сам да покажем да без жене нема породице, поручио је Копривица након премијере.

Осим што је овим својим ауторским пројектом тежио да направи химну о хероинама и црно-

„Данило“, химна за црногорску мајку

рској породици, Копривица истиче да му је намјера била да скрене пажњу и на љубав према Црној Гори којој се, каже он, „увијек изнова треба враћати као митској прапостојбини и духовном стожеру“.

Раскол, у којем је отац, у духу грчке трагедије, без кривице крив, Копривица је развио до катарзе. То питање кривице, аутор на крају драме оставља отвореним.

Јако занимљива ми је мисао везана за поезију Данила Киша. Киш све што је написао у животу, написао је из позиције стида, не сопственог, већ стида због онога што се десило у 20 стољећу. Стога, битно је да разумијемо да се и ова представа бави појмом кривице, и то кривицом без кривице, о чему нам говори лик Едуарда, Даниловог оца, појаснио је Копривица.

Ову драму, бјелопољски Центар за културу инсценирао је прије дванаест година, са сличном глумачком подјелом. Идеју о поновном игрању покренули су Милко Ковачевић, директор Центра за културу и Слађана Бубања Мердовић, глумица. Та верзија, подсетимо, освојила је све битне награде на Фестивалу драмских аматера у Бијелом Пољу и у Требињу.

С. Маројевић

„Мала школе глуме“ на Цетињу

Školu vodi glumica Ivana Mrvaljević

Едукација о умјетности глумачке игре

На Цетињу је почетком фебруара потписан Уговор о отварању **„Мале школе глуме“** за основце и средњошколце. Пројекат се реализује уз подршку и под покровитељством Пријестонице Цетиње и Агенције за развој и подршку пословању. Говор су потписали предсједник Општине Цетиње Александар Кашћелан, директор Агенције Благота Радуловић и глумица и продуценткиња Ивана Мрваљевић, која ће водити школу и тромјесечни програм. Настава ће се одвијати до краја маја 2022. године.

Учесници програма биће одабрани на аудицијама, чији термини ће бити договорени са директорима школа цетињских основних школа (од шестог до девог разреда), Гимназије и Средње стручне школе.

Тромјесечни програм „Мале школе глуме“, која ће се одржавати у простору Бизнис центра,

представља упознавање са основама глумачке умјетности кроз систем вјежби које обезбјеђују разумијевање основа глумачке игре.

Осим исправног разумијевања ове умјетности, која се заправо базира на игри и односу сила унутар игре, вјежбе које чине саставни дио овог курса јачају код дјеце пажњу, концентрацију, машту (уобразиљу), освјешћују присутност, јачају и дефинишу осјећања и опажање и имају разне бенефите који младима значајно користе.

Из „Мале школе глуме“ објаснили су да поред упознавања с основама глуме и наведених користи програма, дјеци и младима учиниће проведено вријеме забавним и посебно занимљивим, пружајући им прилику да стекну нова знања и о себи и о другима, али и у доброј мјери о умјетности глумачке игре.

С. М.

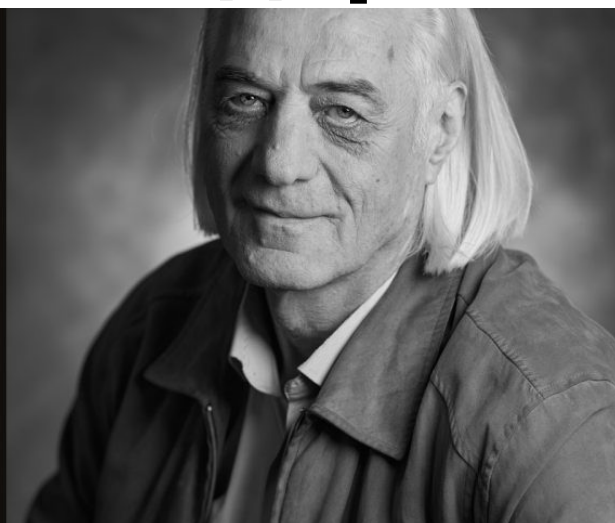
Гојко Бурзановић (1950 – 2022)

Глумац особеног дара

In memoriam

Gojko Burzanović

1950 - 2022.

Глумац Гојко Бурзановић преминуо је 10. маја у Подгорици у 72. години живота.

Бурзановић је рођен 5. децембра 1950. године у Подгорици. Глуму је завршио на Филозофском факултету у Сарајеву 1977. године. Више од 40 година био је члан ансамбла Црногорског народног позоришта. Остварио је бројне улоге у позоришту, између осталих у представама: „Категорички захтјев“, „Прамен таме“, „Лукреција или ти ждери“, „Робеспјер“, „Хамлет“, „Обешењак“, „Сизиф“, „Крај партије“, „Шћепан Мали“, „Маузер“; у монодрамама „Гимпел Луда“, „Луча Микрокосма“, „Посланице“... Гостовао је на југословенским сценама, у Аустралији, Канади, Данској, Шведској, Француској... Добитник је годишње награде ЦНП-а за изузетне умјетничке резултате 2018. године за улоге у представама: „Зимска бајка“, „Екваторијо“ и „Буре барута“. Статус доживотног члана ЦНП-а стекао је 2021. године.

Гојко Бурзановић остаће упамћен као глумац особеног дара и препознатљиве енергије, који је позоришту припадао цијелим бићем и којем се давао до посљедње даха. Црногорско народно позориште опростило се од њега са дубоким поштовањем и захвалношћу. Посљедњи аплаузи глумцу су упућени на комеморацији. Од Гојка су се опростили бројне колеге и колегинице с којима је сарађивао током своје четири деценије година дуге и успјешне каријере.

Директор Црногорског народног позоришта Марко Баћовић је казао да је Гојков губитак ненадокнадив.

Оно чиме нас је Гојко очарао је било његово да-

вање сцени до краја и без остацика. Његова глума била је његово изражавање суштинине живота онако како то износе њесници. Својом енергијом и искреношћу би исцупио читаву сцену, и заједно је нејоновољив и незамјенљив. Празнина коју је оставио за собом је ненадокнадива, али ће бити изазов и инспирација за будуће младе глумце и глумице да покушају да исцупе сцену онако како је Гојко то радио – искрено, дубоко и снажно, рекао је Баћовић.

Глумица Оливера Вуковић, Гојка је познавала педесет година.

Прије пола вијека нас двоје смо заједно на Академији у Сарајеву у овом нашем послу кренули у нешто неизвесно, непредвидиво, ишчили се да искујемо занат и то нам је, на срећу ишло за руком. Гојко је као студент био наша заштитна, увијек на првим линијама фронта када некоме треба помоћи, човек великог дјечијег срца и душе, казала је Вуковић.

Глумац Слободан Маруновић, опраштајући се од Бурзановића, истакао је Гојкову ненаметљиву природу, колегијалност, васпитање, оптимизам и часни однос према колегама и другим сарадницима.

Пошребом за дружењем и блага меланхолија у увијек насмијаним очима које су откривале његову у исто вријеме радосну и сјешну душу својствену добрим људима. Био је миљеник младих глумаца са којима је комуницирао својим врцавим духом, иоништавајући своје године живота и искуства са жељом да им се приближи као својој дјеци, очински охрабри и насмије, рекао је Маруновић.

ЦНП

Завршено снимање филма „Сирин“, Сенада Шахмановића

Симбол подијељеног идентитета

Снимање филма „Сирин“, редитеља **Сенада Шахмановића** завршено је средином фебруара. Ријеч је о првом дугометражном филму овог редитеља који је запажен по краткометражним остварењима. Међу његовим дјелима посебно се издваја филм „Умир крви“, који је приказан на више од 70 међународних фестивала широм свијета и награђен је бројним међународним признањима.

„Сирин“ је у фази монтаже, слиједи постпродукција, а премијеру се очекује крајем године, најавио је Шахмановић.

Филм је сниман тридесетак дана, на локацијима у: Улцињу, Подгорици и Скадру.

*Прича је њаква да смо имали досџа сцена на различитим локацијама, досџа велику глумачку екију и било је њобитребно све исџрашити. Имали смо њрилично захџјеван и брз ритам, њособно ако се узме у обзир и да је њандемија још њу. „Сирин“ је идентитетска њрича, чија је јунакиња Наџали двадесет годинаживјелауиносџрансџву, али се сџлеџом околносџи враџа у родни крај. У наизглед необичном називу филма крије се миџолошко биће исџочнословенских легенди, које је њола жена, њола њџица. Сирин је симбол њодијељеног идентитетска главне јунакиње филма. Као и многи с ових њросџора, она је емигрирала у иносџрансџво, у њоџрази за бољим живоџом и сигурнијом будућношћу. С њовраџком у град у ком је рођена, она се суочава са самом собом, њочиње да њреисџиџује своје одлуке, однос са родбином, заџиџана је гдје заџраво њриџада. То је њрича о џудима који не њриџадају свијеџу у ком живе, али више не њриџадају ни мјесџу одакле су оџишли. Чини се – увијек акџуелна џема, казао је Шахмановић, након снимања. Он је и коаутор сценарија са италијанском списатељницом **Клаудијом Ботино**.*

Културолошка различитост је велика врије-

дност овог пројекта. Имамо два погледа на једну тему – један из мјеста одакле јунакиња долази и један из мјеста одакле потиче. Има нешто посебно у тој сарадњи, стварању и том културолошком миксу, појаснио је млади редитељ.

Фото: Филмски центар Црне Горе

Са снимања филма „Сирин“, Сенада Шахмановића

Филмску и ТВ режију Шахмановић је завршио на Факултету драмских умјетности на Цетињу, а након основних и специјалистичких студија, уписао је магистарске студије на Академији сценских умјетности у Сарајеву. Током студија је реализовао неколико кратких играних и документарних филмова, који су са великом успјехом приказани у земљи и иностранству. Усавршавао се на бројним међународним радионицама и панел-дискусијама везаним за филм и ТВ. Тренутно ради као уредник Културно-умјетничког програма РТЦГ. Режирао је неколико играно-документарних форми, укључујући и два играно-документарна серијала.

Извор: Филмски центар Црне Горе

„Креативна економија – Развој политика у области филмске индустрије у Црној Гори“

О стратешком развоју филмске индустрије

Са панел дискусије у Подгорици

Иницијални састанак са кључним актерима на пројекту **„Креативна економија – Развој политика у области филмске индустрије у Црној Гори“** (*Creative Economy Policy Grant Scheme*), који се реализује у партнерству **Филмског центра Црне Горе** и **British Council-a**, одржан је половином марта у Подгорици.

Поред представника и директорице Филмског центра, **Александре Божовић** и директорице **British Council**, у Црној Гори, **Вање Маџгаљ**, учесници састанка су били и представници универзитета и средњих школа у Црној Гори, са којима се дискутовало о дугорочном стратешком развоју филмске индустрије и ширим бенефитима за црногорску економију и културу.

Међу учесницима су били: Ина Пламенац, в.д. генералне директорице Директората за капиталне инвестиције у култури и креативне индустрије при Министарству просвјете, науке, културе и спорта, Јелена Божовић, директорица Центра савремене умјетности Црне Горе, др Един Јашаровић, декан Факултета драмских умјетности Универзитета Црне Горе, мр Марко Марковић, декан Факултета ликовних умјетности Универзитета Црне Горе, др Татјана Бурзановић, деканица Факултета за дизајн и мултимедију Универзитета Доња Горица, Маја Џогановић, деканица Факултета визуелних умјетности, Универзитета Медитеран, доц. др Александар Вујовић, редитељ и професор на Универзитету Доња Горица, Миливоје Ђукић, директор СЛШ „Петар Лубарда“, Биљана Вучуровић, директорица Гимназије „Слободан Шкеровић“, те британски сарадници на пројекту

– **John Newbigin**, британски експерт за креативне индустрије и **Andrew Reid**, шеф продукције у **Northern Ireland Screen** (*Game of Thrones*).

Састанак је одржан у циљу презентовања амбиције у вези са дугорочним стратешким развојем филмске индустрије у Црној Гори, али и ширим бенефитима за економију и културу. Поред тога, на састанку је урађен пресјек постојећег стања код нас, којим су узети у обзир ресурси и потенцијали за развој у овој области, као и евидентни недостаци и потребе.

Учесници су дискусијом предложили више функционалних модалитета за постизање ових циљева, чему је посебно допринијела презентација искустава Енглеске и Сјеверне Ирске у развоју филмске и креативних индустрија.

Такође, учесници су подијелили перспективе образовних институција у Црној Гори: потребе за иновирањем курикулума у циљу усклађивања са потребама развоја креативне економије, дигиталне трансформације и креирања нових радних мјеста, позиционирања црногорских кадрова на глобалном тржишту рада.

Резултат састанка се важним дијелом огледа у постизању почетног споразума о потенцијалном будућем партнерству, а процијењен је степен заинтересованости релевантних актера за учешће у даљим активностима повезаним са наведеним модалитетима.

Даљи ток пројекта односи се на кораке попут конкретнијег мапирања нових рјешења и модела сарадње између партнера, те решавања препознатих изазова у вези са предложеним модалитетима.

Пројекат **„Креативна економија – Развој политика у области филмске индустрије у Црној Гори“** (*Creative Economy Policy Grant Scheme*), који се реализује у партнерству Филмског центра Црне Горе и **British Council**, иницијатива је којом се активира више потпројеката, који за циљ имају јачање филмског и креативног сектора у Црној Гори уз подршку и размјену искустава и позитивних пракси из Велике Британије.

Извор: <https://fccg.me>

ЦИОН ОЗБОРН

ОСВРНИ СЕ У ГЊЕВУ

РЕЖИЈА: ЈУГ ЂОРЂЕВИЋ

НИКШИЋКО ПОЗОРИШТЕ

НИКШИЋКО ПОЗОРИШТЕ

БОИНГ БОИНГ

комедија Марка Камолетија

РЕЖИЈА
Растислав Топић

ИГРАЉУ
Олеан Вуковић
Јован Кривокапић
Гордана Мићуновић
Маја Стојановић
Јана Гралачевић Булатовић
Никола Васиљевић

ДРАМАТУРГИЈА И АДАПТАЦИЈА
Исторја Милосављевић
СЦЕНОГРАФИЈА
Весна Сушић
КОСТИМ
Ивана Ристић
ПРОДУЦЕНТ
Милана Бурић

сезона 2021/22

НИКШИЋКО ПОЗОРИШТЕ

Трг Саве Ковачевића 5

Телефон 040 213 566
Телефон за резервације
карата: 069 490 198

www.niksickopozoriste.me

ПОЗОРИШТЕ

РЕПЕРТОАР

Информације на тел:
040/213-566,
069/490-198

МАЈ
2022

07.05. СУБОТА
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Дани Светог Василија Острошког
Промоција зборника
и изложба фотографија
**„ВЕЧЕ ПОСВЕЋЕНО
МИТРОПОЛИТУ АМФИЛОХИЈУ
И ВЛАДИЦИ АТАНАСИЈУ“**
Општина Никшић и Црквена општина Никшић
Улаз слободан

08.05. НЕДЈЕЉА
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Дани Светог Василија Острошког
Промоција фототипије часописа
„УМЕТНОСТ“ бр. 27/28 (1971)
посвећеног одбрани Капеле на Ловћену
Општина Никшић, Црквена општина Никшић
и Матица српска - друштво чланова у Црној Гори
Улаз слободан

09.05. ПОНЕДЈЕЉАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Дани Светог Василија Острошког
Документарни филм
**„СВЕТИ ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ
СВЕДОК ВАСКРСЕЊА“**
Режија Бранислав Илић
Општина Никшић и Црквена општина Никшић
Улаз слободан

10.05. УТОРАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Дани Светог Василија Острошког
Монодрама
По дјелу Светог владике Николаја
Жичког и Охридског
„РЕЧ О СВЕЧОВЕКУ“
у извођењу Небојше Дугалића
Општина Никшић и Црквена општина Никшић
Улаз слободан

11.05. СРИЈЕДА
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Дани Светог Василија Острошког
Додјела књижевне награде
„ИЗВИЈСКРА ЊЕГОШЕВА“
Општина Никшић и Црквена општина Никшић
Улаз слободан

19.05. ЧЕТВРТАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

ПРЕМИЈЕРА
Марк Камолети
„БОИНГ-БОИНГ“
Режија: Растислав Ђопић
Играју: Стеван Вуковић, Јован Кривокапић,
Јана Гардашевић, Гордана Мићуновић,
Маја Стојановић и Никола Васиљевић
Цијена улазнице: 5,00 €

20.05. ПЕТАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Марк Камолети
„БОИНГ-БОИНГ“
Режија: Растислав Ђопић
Играју: Стеван Вуковић, Јован Кривокапић,
Јана Гардашевић, Гордана Мићуновић,
Маја Стојановић и Никола Васиљевић
Цијена улазнице: 5,00 €

26.05. ЧЕТВРТАК
Никшићко позориште,
10.00 ч. и 12.00 ч.

Представа за дјецу
„НИКО СЕ НИЈЕ НАУЧЕН РОДИО“
Текст и режија: Јана Гардашевић Булатовић
Играју: Уна Лучић и Вукан Пејовић
Мани атеље „Арлекин“ Подгорица
Цијена улазнице: 2,00 €

26.05. ЧЕТВРТАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Изложба слика
„ПУТ“
умјетнице Ангелине Ђоковић Јањушевић
ЈУ Никшићко позориште
и ЈУ Музеји и галерије Никшић
Улаз слободан

28.05. СУБОТА
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Кабаре Микија Дамјановића
„ЧЕЗЕМ ДА ВАМ КАЖЕМ“
Учествују: Мики Дамјановић,
Наташа Радовановић – сопран
и Павле Јоксимовић – пијаниста
Специјални гости: Мина Лазаревић, Ива Штрљић
и Стеван Пиале
Цијена улазнице: 5,00 €

30.05. ПОНЕДЈЕЉАК
Никшићко позориште, 18.00 ч.

Дани Акорда 2022
Филмска пројекција најнаграђиваније
представе Акорд театра
Синиша Ковачевић
„ВИРУС“
Режија: Драган Кнежевић
ККЦ „Акорд“ и ЈУ Никшићко позориште

30.05. ПОНЕДЈЕЉАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Дани Акорда 2022
**АУТОРСКО ВЕЧЕ
ДРАГАНА КНЕЖЕВИЋА**
ККЦ „Акорд“ и ЈУ Никшићко позориште

31.05. УТОРАК
Никшићко позориште, 18.00 ч.

Акордов дјечји театар
Премијера
Ђурђа Лили
„СЛАЋАНИНА БАЈКА“
Режија: Драган Кнежевић
ККЦ „Акорд“ и ЈУ Никшићко позориште

31.05. УТОРАК
Никшићко позориште, 20.00 ч.

Акордов дјечји театар
Премијера
„NARCOTIC BLUES“
Режија: Драган Кнежевић
ККЦ „Акорд“ и ЈУ Никшићко позориште

Напомена: ЈУ Никшићко позориште задржава право измене репертоара.
Поштовање мјера у циљу сузбијања пандемије Covid-19 је обавезно.

НИКШИЋКО ПОЗОРИШТЕ
1884

Opština Nikšić

Часопис „Позориште“ суфинансира Министарство културе и медија као пројекат од значаја за остваривање јавног интереса у области културно – умјетничког стваралаштва у 2022. години.